

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (femte avdelningen)

den 6 februari 2007^{*}

I mål T-23/03,

CAS SpA, Verona (Italien), företrätt av advokaten D. Ehle,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av X. Lewis, i egenskap av ombud, biträdd av advokaten M. Nuñez Müller,

svarande,

angående en talan om delvis ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 18 oktober 2002 (REC 10/01) om en ansökan om eftergift av importtullar,

^{*} Rättegångsspråk: tyska.

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (femte avdelningen)

sammansatt av ordföranden M. Vilaras samt domarna E. Martins Ribeiro och K. Jürimäe,

justitiesekreterare: handläggaren K. Andová,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 15 november 2005,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser

A — *Bestämmelserna om förmånsbehandling*

- ¹ Förevarande mål rör avtalet om upprättandet av en associering mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen (EEG) och Republiken Turkiet (nedan kallat associeringsavtalet), som undertecknades i Ankara av Republiken Turkiet å ena sidan och av

medlemsstaterna i EEG och gemenskapen å andra sidan (nedan kallade de avtalsslutande parterna). Associeringsavtalet godkändes genom rådets beslut 64/732/EEG av den 23 december 1963 (EGT 217, 1964, s. 3685). Det trädde i kraft den 1 december 1964.

- 2 Enligt artikel 2 i associeringsavtalet, som ingår i avdelning I, vilken handlar om principerna, syftar detta till att främja ett fortgående och balanserat stärkande av handeln och de ekonomiska förbindelserna mellan de avtalsslutande parterna.
- 3 Avtalet omfattar en förberedande fas som enligt artikel 3 skall göra det möjligt för Republiken Turkiet att med gemenskapens hjälp stärka sin ekonomi, en övergångsfas, under vilken en tullunion enligt artikel 4 stegvis skall införas och parternas ekonomiska politik tillnärmas samt en slutgiltig fas, som enligt artikel 5 bygger på en tullunion och innebär en intensifierad samordning av parternas ekonomiska politik.
- 4 De avtalsslutande parterna skall enligt artikel 7 vidta alla allmänna och särskilda åtgärder som krävs för att säkerställa att associeringsavtalets förpliktelser fullgörs och avstå från alla åtgärder som kan äventyra förverkligandet av avtalets mål.
- 5 Enligt artiklarna 22 och 23, som ingår i avdelning III, vilken innehåller allmänna bestämmelser och slutbestämmelser, skall ett associeringsråd bildas bestående av dels medlemmar av medlemsstaternas regeringar samt av rådet och kommissionen, dels medlemmar av den turkiska regeringen (nedan kallat associeringsrådet). Associeringsrådet har befogenhet att enhälligt fatta beslut för att genomföra associeringsavtalets mål. Enligt artikel 25 har associeringsrådet befogenhet att på begäran av någon av de avtalsslutande parterna avgöra alla tvister angående

tillämpning eller tolkning av associeringsavtalet eller hänskjuta sådana tvister till domstolen.

- 6 Den slutgiltiga fasen av tullunionen trädde i kraft den 31 december 1995 (artikel 1 och artikel 65.1 i beslut nr 1/95 av den 22 december 1995 om genomförande av den slutgiltiga fasen av tullunionen (EGT L 35, 1996, s. 1) (nedan kallat beslut nr 1/95 eller det grundläggande beslutet).
- 7 Enligt artikel 11 i associeringsavtalet omfattar associeringsordningen jordbruk och handel med jordbruksprodukter med tillämpning av särskilda förfaranden enligt vilka gemenskapens gemensamma jordbrukspolitik beaktas.

1. *Bestämmelser som var i kraft under övergångsfasen*

- 8 I beslut nr 1/80 av den 19 september 1980 om associeringens utveckling bestämde associeringsrådet att de tullar som fortfarande togs ut för import till gemenskapen av jordbruksprodukter med ursprung i Turkiet, som ännu inte fick importeras tullfritt till gemenskapen skulle avskaffas.
- 9 Enligt artikel 1.1 i rådets förordning (EEG) nr 4115/86 av den 22 december 1986 om import till gemenskapen av jordbruksprodukter med ursprung i Turkiet (EGT L 380, s. 16; svensk specialutgåva, område 3, volym 22, s. 110) skall de produkter med ursprung i Turkiet som finns förtecknade i bilaga 2 till fördraget, med undantag för de produkter som finns förtecknade i bilagan till nämnda förordning, befrias från tull vid övergång till fri omsättning i medlemsländerna. Enligt artikel 2.2 i förordning nr 4115/86 avses med ”produkter med ursprung” i Turkiet produkter som uppfyller

de villkor som fastställts i associeringsrådets beslut nr 4/72 av den 29 december 1972 om definitionen av "produkter med ursprung i" Turkiet vid tillämpning av bestämmelserna i kapitel 1 i bilaga 6 i tilläggsprotokollet till associeringsavtalet, vilket fogats till rådets förordning (EEG) nr 428/73 av den 5 februari 1973 om tillämpningen av beslut nr 5/72 och 4/72 (EGT L 59, s. 73; svensk specialutgåva, område 2, volym 2, s. 3) och vilket ändrats genom associeringsrådets beslut nr 1/75 av den 26 maj 1975, vilket fogats till rådets förordning (EEG) nr 1431/75 om ändring av förordning nr 428/73 (EGT L 142, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 2, s. 53).

¹⁰ Enligt artikel 1 i beslut nr 4/72 anses följande varor ha ursprung i Turkiet:

"a) Vegetabiliska produkter skördade i Turkiet.

...

f) Varor som framställts i Turkiet genom behandling eller bearbetning av de produkter som specificeras i a–e även om andra produkter har varit bidragande vid deras tillverkning oavsett dessa produkters ursprung."

¹¹ Kommissionens förordning (EEG) nr 3719/88 av den 16 november 1988 om gemensamma tillämpningsföreskrifter för systemet med import- och exportlicenser och förutfastställelselicenser för jordbruksprodukter (EGT L 331, s. 1; svensk special-

utgåva, område 3, volym 27, s. 226) är tillämplig på de licenser som införs genom de förordningar som anges i förordningens artikel 1. Artikel 28.4 i förordningen har följande lydelse:

”4. Medlemsstaterna skall också till kommissionen skicka avtryck av de behöriga myndigheternas stämplor eller, om sådana används, relieftryck. Kommissionen skall omedelbart informera de andra medlemsstaterna.”

- 12 Genom beslut nr 5/72 av den 29 december 1972 rörande metoder för administrativt samarbete vid genomförande av artiklarna 2 och 3 i tilläggsprotokollet till associeringsavtalet (EGT L 59, 1973, s. 74), slog associeringsrådet fast att exportören för att komma i åtnjutande av förmånsbehandling måste förete ett certifikat som har utfärdats av tullmyndigheterna i Republiken Turkiet eller i en medlemsstat på exportörens begäran. För varor som transporteras direkt från Turkiet till en medlemsstat rör det sig om varucertifikat A.TR.1. En förlaga till ett sådant certifikat finns som bilaga till beslutet (artikel 2). Denna förlaga har ersatts av formuläret i bilagan till beslut nr 1/78 av [associerings]rådet, av den 18 juli 1978, om ändring av beslut nr 5/72 (EGT L 253, s. 2; svensk specialutgåva, område 2, volym 2, s. 127). Denna förlaga har i sin tur ändrats i någon mån genom beslut nr 4/95 fattat av associeringsrådet av den 22 december 1995 om ändring av beslut nr 5/72 (EGT L 35, 1996, s. 48).

- 13 I artikel 11 i beslut nr 5/72 föreskrivs att medlemsstaterna och Republiken Turkiet genom sina respektive tullförvaltningar skall bistå varandra vid kontrollen av att certifikaten är äkta och riktiga ”för att säkerställa en korrekt tillämpning av bestämmelserna i detta beslut”.

14 I artikel 12 i beslut nr 5/72 föreskrivs vidare följande:

”[Republiken] Turkiet, medlemsstaterna och gemenskapen skall vidta de åtgärder som krävs av respektive part för att verkställa beslutets bestämmelser.”

15 I artikel 2.3 i förordning nr 4115/86 föreskrivs att de metoder för administrativt samarbete som skall säkerställa sänkta tullar för de produkter som avses i artikel 1, skall vara de som fastställs i associeringsrådets beslut nr 5/72, som finns som bilaga till förordning (EEG) nr 428/73, senast ändrat genom beslut nr 1/78.

2. *Bestämmelser som var i kraft under den slutgiltiga fasen*

16 I beslut nr 1/95 ges detaljerade föreskrifter om genomförandet av den slutgiltiga fasen av tullunionen. Artikel 29 i nämnda beslut har följande lydelse:

”Ömsesidig medverkan i tullfrågor mellan de avtalsslutande parternas administrativa myndigheter skall regleras av bestämmelserna i bilaga 7 som för gemenskapens del täcker de frågor som hör under gemenskapens behörighet.”

- 17 I artikel 2.1 i bilaga 7 till beslut nr 1/95, vilken rör ömsesidigt bistånd i tullärenden föreskrivs följande:

”De avtalsslutande parterna skall hjälpa varandra inom ramen för sin behörighet ... och säkerställa att tullagstiftningen tillämpas korrekt, särskilt för att förebygga, upptäcka och utreda förehavanden som bryter mot sådan lagstiftning.”

- 18 I artikel 3.6 i beslut nr 1/95 föreskrivs att tullsamarbetskommittén skall fastställa metoderna för det administrativa samarbetet.

- 19 I artikel 5.2 i beslut nr 1/96 av tullsamarbetskommittén av den 20 maj 1996 om fastställande av tillämpningsföreskrifter för beslut nr 1/95 (EGT L 200, s. 14) föreskrivs att det godkännande av dokumentet som är nödvändigt för att möjliggöra fri omsättning av varorna skall medföra uppkomst av en tullskuld vid import. Enligt artikel 6 i nämnda beslut är utfärdandet av de bevishandlingar som utgörs av varucertifikat A.TR.1 en förutsättning för att jordbruksprodukter som importerats från Turkiet skall medges förmånsbehandling. En förlaga till detta certifikat återfinns i bilaga I men i artikel 7.1 i nämnda beslut föreskrivs att de certifikat som visas i beslut nr 5/72 får användas till och med den 30 juni 1997.

- 20 Artikel 15 i beslut nr 1/96 har följande lydelse:

”För att säkerställa en riktig tillämpning av bestämmelserna i detta beslut skall medlemsstaterna och [Republiken] Turkiet, genom sina respektive tullförvaltningar och inom ramen för det ömsesidiga bistånd som föreskrivs i artikel 29 och bilaga 7 till det grundläggande beslutet, bistå varandra i kontrollen av att certifikaten är äkta och riktiga.”

21 Artikel 13.2 i beslut nr 1/96 har följande lydelse:

”... I fält 12 i utdraget skall anges det ursprungliga certifikatets serienummer, datum och utfärdande kontor och land...”

22 I bilaga II punkt II.12 i beslut nr 1/96 föreskrivs att fält 12 som rör varucertifikat A. TR.1 skall fyllas i av den behöriga myndigheten.

23 Artikel 4 i beslut nr 1/96 innehåller slutligen följande föreskrifter:

”Utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna om fri omsättning enligt det grundläggande beslutet skall gemenskapens tullkodex och dess tillämpningsföreskrifter, tillämpliga inom gemenskapens tullområde, samt Turkiets tullag och dess tillämpningsföreskrifter, tillämpliga inom Turkiets tullområde, tillämpas för handeln med varor mellan de båda delarna av tullunionen på de villkor som fastställs i det här beslutet.”

B — *Tullagstiftningen*

1. *Bestämmelserna om eftergift av tull*

24 Artikel 239 i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 302, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 16, s. 4) (nedan kallad tullkodexen) innehåller följande föreskrifter angående rätten till eftergift av tull:

”Import- eller exporttullar får ... efterges i ... fall ... vilka följer av omständigheter vid vilka varken oriktigheter eller uppenbar vårdslöshet kan tillskrivas den person det gäller. De fall vid vilka denna bestämmelse får tillämpas och de närmare reglerna för förfarandet fastställs enligt kommittéförfarandet.”

- 25 Artikel 905.1 i kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 2913/92 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 253, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 10, s. 1) (nedan kallad tillämpningsförordningen för tullkodexen) innehåller följande bestämmelser:

”1. Om den beslutande tullmyndighet till vilken en ansökan om återbetalning eller eftergift enligt artikel 239.2 i [tull]kodexen har ingivits inte kan fatta ett beslut på grundval av artikel 899, men ansökan är bestyrkt med bevis som kan ge upphov till en särskild situation till följd av omständigheter under vilka inget bedrägeri eller klar försumlighet kan tillskrivas personen i fråga, skall den medlemsstat som denna myndighet tillhör överlämna ärendet till kommissionen för ett avgörande enligt det förfarande som fastställs i artik[larna] 906–909.”

- 26 Artikel 904 c i tillämpningsförordningen för tullkodexen har följande lydelse:

”Importtullar skall inte återbetalas eller efterges, om de enda grunder som ansökan om återbetalning eller eftergift baserar sig på, alltefter omständigheterna, är

...

- c) ingivande av handlingar, som sedan visar sig vara förfalskade eller inte giltiga för det ändamålet, för att erhålla förmånsbehandling i tullhänseende av varor som deklarerats för övergång till fri omsättning, även om dessa handlingar ingivits i god tro.”

27 Artikel 236 i tullkodexen har följande lydelse:

”Import- eller exporttullar skall återbetalas i den utsträckning som det fastställs att tullbeloppet då tullen betalades inte var det som lagligen skulle betalas eller att beloppet har bokförts i strid med artikel 220.2.

Import- eller exporttullar skall efterges i den utsträckning som det fastställs att tullbeloppet då tullen bokfördes inte var det som lagligen skulle betalas eller att beloppet har bokförts i strid med artikel 220.2.

Ingen återbetalning eller eftergift skall beviljas när de omständigheter som medförde betalning eller bokföring av ett belopp som inte var det som lagligen skulle betalas är en följd av en medveten handling av den person det gäller.

...”

- 28 I artikel 220.2 b i tullkodexen föreskrivs att bokföring inte skall ske i efterhand när det rätta tullbeloppet inte har bokförts på grund av ett misstag från tullmyndigheternas sida och gäldenären inte rimligen kunde ha upptäckt detta, eftersom denne för sin del handlat i god tro och följt bestämmelserna i den gällande lagstiftningen i fråga om tulldeklarationen.

2. *Bestämmelserna om ursprung*

- 29 Artikel 20 i tullkodexen innehåller bland annat följande föreskrifter:

”1. Den tull som lagligen skall betalas om en tullskuld uppstår skall grundas på Europeiska gemenskapernas tulltaxa.

2. De andra åtgärder som föreskrivs i särskilda gemenskapsbestämmelser för varuhandeln skall i förekommande fall tillämpas enligt varornas klassificering enligt tulltaxan.

3. Europeiska gemenskapernas tulltaxa skall omfatta följande:

...

- d) Bestämmelser om förmånstull enligt avtal som gemenskapen har slutit med vissa länder eller grupper av länder och som föreskriver att förmånsbehandling i tullhänseende skall medges.”

30 I artikel 27 a i tullkodexen föreskrivs följande:

”De villkor som varor skall uppfylla för att erhålla ursprungsstatus, och därmed vara föremål för de åtgärder som avses i artikel 20.3 d eller e, skall fastställas i reglerna för ursprung som medför förmånsbehandling. Dessa regler skall

- a) i fråga om varor som omfattas av de avtal som avses i artikel 20.3 d fastställas i dessa avtal...”

31 Artikel 93 i tillämpningsförfordningen för tullkodexen i den lydelse som är tillämplig i förevarande mål (artikel 93 som ändrats och omnummerats till artikel 92 genom kommissionens förordning (EG) nr 3254/94 av den 19 december 1994 (EGT L 346, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 16, s. 87) (nedan kallad artikel 93 i tillämpningsförfordningen för tullkodexen) har följande lydelse:

”1. Förmånsländerna skall sända kommissionen namnen på och adresserna till de statliga myndigheter på deras territorium som får utfärda ursprungsintyg formulär A, tillsammans med prov på de stämplor som dessa myndigheter använder. Kommissionen skall vidarebefordra dessa uppgifter till tullmyndigheterna i medlemsstaterna.

2. Förmånsländerna skall även underrätta kommissionen om namnen på och adresserna till de statliga myndigheter som får utfärda de äkthetsintyg som avses i artikel 86, tillsammans med prov på deras stämplars. Kommissionen skall vidarebefordra dessa uppgifter till tullmyndigheterna i medlemsstaterna.

3. Kommissionen skall i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* (C-serien) offentliggöra det datum då de nya förmånsländer som avses i artikel 97 har uppfyllt de förpliktelser som fastställs i punkterna 1 och 2.”

C — Bestämmelserna om sekretess för vissa handlingar

³² Artikel 8.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1073/1999 av den 25 maj 1999 om utredningar som utförs av Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (OLAF) (EGT L 136, s. 1) innehåller följande föreskrifter:

”Sekretess och skydd av uppgifter

1. Alla uppgifter som inhämtas i samband med externa utredningar skall oavsett form vara skyddade genom tillämpliga bestämmelser.”

³³ I artikel 9.2 i nämnda förordning föreskrivs följande

”Rapport om och uppföljning av utredningarna

...

2. Dessa rapporter skall upprättas med beaktande av de formella kraven i den nationella lagstiftningen i den berörda medlemsstaten. Dessa rapporter skall utgöra tillåten bevisning i administrativa eller rättsliga förfaranden i den medlemsstat där det visar sig nödvändigt att använda dem, på samma sätt och på samma villkor som administrativa rapporter som upprättas av nationella administrativa inspektörer. De skall bedömas enligt samma regler som de som gäller för administrativa rapporter som upprättas av nationella administrativa inspektörer och ha samma värde som dessa rapporter.”

- 34 Artikel 8.1 i rådets förordning (Euratom, EG) nr 2185/96 av den 11 november 1996 om de kontroller och inspektioner på platsen som kommissionen utför för att skydda Europeiska gemenskapernas finansiella intressen mot bedrägerier och andra oegentligheter (EGT L 292, s. 2) har följande lydelse:

”1. Alla uppgifter som på något sätt lämnats eller erhållits enligt denna förordning skall vara sekretessbelagda och ges samma skydd som motsvarande uppgifter har enligt den nationella lagstiftningen i den medlemsstat som tagit emot uppgifterna och enligt de motsvarande bestämmelser som är tillämpliga på gemenskapens institutioner.”

- 35 I artikel 4 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1049/2001 av den 30 maj 2001 om allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar (EGT L 145, s. 43) föreskrivs följande:

”Undantag

1. Institutionerna skall vägra att ge tillgång till en handling om ett utlämnande skulle undergräva skyddet för

a) det allmänna samhällsintresset i fråga om

— allmän säkerhet,

— försvar och militära frågor,

— internationella förbindelser,

— gemenskapens eller en medlemsstats finansiella, monetära eller ekonomiska politik,

b) den enskildes privatliv och integritet, särskilt i enlighet med gemenskapslagstiftningen om skydd av personuppgifter.

2. Institutionerna skall vägra att ge tillgång till en handling om ett utlämnande skulle undergräva skyddet för

— en fysisk eller juridisk persons affärsintressen, inklusive immateriella rättigheter,

- rättsliga förfaranden och juridisk rådgivning,

- syftet med inspektioner, utredningar och revisioner,

om det inte föreligger ett övervägande allmänintresse av utlämnandet.”

Bakgrund till målet

A — *Den omtvistade importen*

³⁶ Sökanden CAS SpA är ett italienskt bolag som till 95,1 procent ägs av bolaget Steinhauser GmbH (nedan kallat Steinhauser) med säte i Ravensburg (Tyskland). Sökandens verksamhet består huvudsakligen i förädling av importerade fruktjuicekoncentrat och sökanden ägnar sig även åt import av dessa varor till Italien. Affärsförbindelserna med de utländska leverantörerna handhas främst av Steinhauser.

³⁷ Mellan den 5 april 1995 och den 20 november 1997 förde bolaget ut importerat äppel- och päronjuicekoncentrat, med Turkiet som deklarerat ursprungsland, på gemenskapsmarknaden för fri omsättning. Importen till gemenskapen av detta slags varor gjordes med användning av varucertifikat A.TR.1 och varorna befriades således från importtullar enligt associeringsavtalet och tilläggsprotokollet.

- 38 I enlighet med artikel 29 i beslut nr 1/95 genomförde tullmyndigheten i Ravenna (Italien) en granskning i efterhand av handlingarna för att kontrollera äktheten av det varucertifikat A.TR.1 D 141591 som sökanden företett vid en av de importtransaktioner som ägt rum mellan den 5 april 1995 och den 20 november 1997. I enlighet med de bestämmelser som reglerar dessa frågor sändes begäran om kontroll av nämnda varucertifikats äkthet till de turkiska myndigheterna.
- 39 Genom skrivelse av den 15 maj 1998 underrättade de turkiska myndigheterna tullmyndigheterna i Ravenna om att kontrollen hade visat att det aktuella varucertifikatet inte var äkta, eftersom det inte hade utfärdats av de turkiska tullmyndigheterna. De meddelade vidare att ytterligare kontroller skulle komma att utföras.
- 40 De italienska myndigheterna genomförde följaktligen en granskning i efterhand av de 103 varucertifikat A.TR.1 som sökanden företett i samband med olika importtransaktioner.
- 41 Genom skrivelse av den 10 juli 1998 underrättade Republiken Turkiets ständiga representation vid Europeiska unionen (nedan kallad Turkiets ständiga representation) kommissionen om att 22 varucertifikat A.TR.1 rörande export från det turkiska bolaget Akman till Italien, som sökanden ingett och som angavs i bilagan till nämnda skrivelse var falska ("false"). Kommissionen vidarebefordrade denna skrivelse till de italienska tullmyndigheterna genom skrivelse av den 20 juli 1998.
- 42 Mellan den 12 och den 15 oktober 1998 liksom den 30 november och den 2 december 1998 genomförde kommissionens enhet för samordning av bedrägeribekämpning (UCLAF, som föregick OLAF) inspektioner i Turkiet.

- 43 Genom skrivelse av den 8 mars 1999 underrättade Turkiets ständiga representation tullmyndigheterna i Ravenna om att 32 varucertifikat AT.R.1 som sökanden ingett (nedan kallade de omtvistade varucertifikaten), däribland 18 varucertifikat som angetts i bilagan till skrivelsen av den 10 juli 1998, varken hade utfärdats eller godkänts av de turkiska myndigheterna. Nämnade varucertifikat anges i bilagan till skrivelsen.
- 44 De italienska tullmyndigheterna ansåg att det framgick av skriftväxlingen mellan dessa myndigheter själva, kommissionen, UCLAF och de turkiska myndigheterna att de sistnämnda var av den uppfattningen att 48 varucertifikat A.TR.1, däribland de omtvistade varucertifikaten, avseende export till Italien som sökanden genomfört via det turkiska bolaget Akman, var antingen falska eller oriktiga.
- 45 De 32 omtvistade varucertifikaten (vilka motsvarade tullavgifter med ett sammanlagt belopp på 3 296 190 371 ITL (italienska lire), det vill säga 1 702 340,25 euro) hade bedömts vara falska, eftersom de varken hade utfärdats eller godkänts av de turkiska tullkontoren. De övriga 16 varucertifikaten (vilka motsvarade tullavgifter med ett sammanlagt belopp på 1 904 763 758 ITL, det vill säga 983 728,38 euro), hade däremot ansetts ogiltiga, trots att de utfärdats av de turkiska tullmyndigheterna, eftersom de berörda varorna inte hade ursprung i Turkiet.
- 46 Eftersom samtliga 48 varucertifikat hade bedömts vara antingen falska eller ogiltiga kunde de varor som omfattades av dessa certifikat inte medges sådan förmånsbehandling som tillämpades beträffande import av turkiska jordbruksprodukter.
- 47 Den italienska tullförvaltningen krävde följaktligen att sökanden skulle betala tull med ett sammanlagt belopp på 5 200 954 129 ITL, det vill säga 2 686 068,63 euro.

B — Brottmålsförfarandet och det administrativa förfarandet vid de italienska myndigheterna och gemenskapsmyndigheterna

- 48 Genom skrivelse av den 28 mars 2000 till tullmyndigheten i Ravenna ansökte sökanden, med åberopande av artiklarna 220.2 b, 236 och 239 i tullkodexen, om att bokföring inte skulle ske i efterhand och att de krävda importtullarna skulle återbetalas. Till stöd för denna ansökan anförde sökanden att denne handlat i god tro, att de behöriga myndigheterna begått misstag som sökanden rimligen inte kunde ha upptäckt samt att de åsidosatt sina skyldigheter.
- 49 Genom skrivelse av den 15 maj 2000 informerade de italienska tullmyndigheterna åklagarmyndigheten i Ravenna om de faktiska omständigheterna rörande de importtransaktioner som sökanden genomfört med användning av de förfälskade varucertifikaten. När åklagarmyndigheten i Ravenna fått kännedom om dessa omständigheter inledde den en förundersökning.
- 50 Genom dom av den 20 december 2000 ogillade Tribunale civile e penale (domstol för tvistemål och brottmål) i Ravenna åtalet mot företrädaren för sökanden, B. Steinhauser, med motiveringen att det inte bevisats att han gjort sig skyldig till de gärningar som han anklagats för.
- 51 Genom skrivelse av den 30 november 2001, som kom kommissionen till handa den 12 december 2001, begärde Republiken Italien att kommissionen skulle avgöra huruvida det fanns skäl att enligt artikel 220.2 b i tullkodexen avstå från att i efterhand bokföra de importtullar som avkrävts sökanden eller att bevilja återbetalning av dem enligt artikel 239 i tullkodexen.
- 52 Sökanden uppgav i enlighet med artiklarna 871 och 905 i tillämpningsförordningen för tullkodexen att den hade kunnat ta del av de handlingar i ärendet som de

italienska myndigheterna tillställt kommissionen. Sökanden meddelade även sin ståndpunkt och framförde synpunkter, vilka vidarebefordrades till kommissionen i en bilaga till de italienska myndigheternas skrivelse av den 30 november 2001.

- 53 Kommissionen anmodade genom skrivelse av den 3 juni 2002 de italienska myndigheterna att inkomma med vissa kompletterande upplysningar. De italienska myndigheterna efterkom denna begäran genom skrivelse av den 7 juni 2002.
- 54 Genom skrivelse av den 25 juli 2002 underrättade kommissionen sökanden om att den inte avsåg att bifalla dennes ansökan. Innan den fattade ett slutligt beslut uppmanade kommissionen likväl sökanden att inkomma med eventuella synpunkter och att ta del av icke sekretessbelagda handlingar.
- 55 Företrädare för sökanden tog den 6 augusti 2002 del av den administrativa ärendeakten i kommissionens lokaler. De bekräftade även skriftligen att de tagit del av de handlingar som nämndes i bilagan till detta intyg.
- 56 Sökanden ingav ett yttrande till kommissionen genom skrivelse av den 15 augusti 2002. Sökanden uppgav därvid bland annat att den vidhöll sin ståndpunkt att de behöriga tullmyndigheterna aktivt begått misstag som sökanden rimligen inte kunde ha upptäckt. Dessa misstag kunde enligt sökanden även likställas med ett sådant åsidosättande som kan ge upphov till en särskild situation i den mening som avses i artikel 239 i tullkodexen.
- 57 Den 18 oktober 2002 antog kommissionen beslut REC 10/01 (nedan kallat det angripna beslutet), vilket delgavs sökanden den 21 november 2002.

- 58 Kommissionen slog inledningsvis fast att det fanns skäl att bokföra de importtullar som ansökan avsåg.
- 59 Därefter slog kommissionen emellertid fast att det fanns skäl att bevilja ansökan om återbetalning av de importtullar som var hänförliga till de 16 ogiltiga varucertifikaten, eftersom sökanden vad dem beträffar befann sig i en särskild situation i den mening som avses i artikel 239 i tullkodexen.
- 60 Vad gäller de 32 omtvistade varucertifikaten slog kommissionen däremot fast att de omständigheter som sökanden åberopat inte kunde ge upphov till en särskild situation i den mening som avses i artikel 239 i tullkodexen. Kommissionen slog följaktligen i artikel 2 i det angripna beslutet fast att det saknades skäl att återbetala den tull som var hänförlig till dessa certifikat och som uppgick till ett belopp på 1 702 340,25 euro.
- 61 Genom skrivelse av den 20 juni 2003 ingav sökanden till kommissionen en ansökan om att få tillgång till andra handlingar i ärendet. Kommissionen biföll denna ansökan genom skrivelse av den 10 juli 2003. Sökanden har emellertid inte tagit del av handlingarna på nytt.

C — *Varucertifikat D 437214*

- 62 Sökanden uppgav för kommissionen i skrivelse av den 17 december 2002 att de turkiska myndigheterna inte hade funnit att varucertifikat A.TR.1 D 437214, vilket var ett av de omtvistade varucertifikaten, var falskt utan att det endast var ogiltigt. Kommissionen vidarebefordrade denna skrivelse till de italienska tullmyndigheterna den 6 januari 2003.

- 63 Genom skrivelse av den 24 januari 2003 uppgav de italienska tullmyndigheterna, med hänvisning till de turkiska tullmyndigheternas skrivelse av den 8 mars 1999 och till en skrivelse av UCLAF av den 6 maj 1999, att nämnda varucertifikat var falskt.
- 64 Kommissionen anmodade genom skrivelse av den 4 mars 2003 de italienska tullmyndigheterna att underrätta sökanden om resultatet av utredningen angående varucertifikat A.TR.1 D 437214. Den italienska tullförvaltningen bekräftade genom skrivelse av den 18 mars 2003 ställd till sökanden att detta varucertifikat var falskt, eftersom det inte var utfärdat av de turkiska myndigheterna.

Förfarande och parternas yrkanden

- 65 Sökanden väckte förevarande talan genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 29 januari 2003.
- 66 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten att inleda det muntliga förfarandet. Såsom en processledningsåtgärd anmodade förstainstansrätten parterna att inkomma med vissa handlingar och svara på förstainstansrättens skriftliga frågor. Parterna efterkom dessa förelägganden.
- 67 Parterna utvecklade sin talan och svarade på förstainstansrättens frågor vid förhandlingen den 15 november 2005.

68 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara artikel 2 i det angripna beslutet, och
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

69 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall

- ogilla talan, och
- förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

70 Till stöd för sina yrkanden har sökanden anfört tre grunder vilka avser för det första ett åsidosättande av rätten till försvar, för det andra ett åsidosättande av artikel 239 i tullkodexen och, för det tredje, ett åsidosättande av artikel 220.2 b i tullkodexen.

A — *Den första grunden avseende ett åsidosättande av rätten till försvar*1. *Parternas argument*

- 71 Sökanden har gjort gällande att dess rätt till försvar har åsidosatts under det administrativa förfarandet. Sökanden har härvid i huvudsak anfört att den visserligen har haft tillgång till den akt som innehåller de handlingar på vilka kommissionen grundade det angripna beslutet men att den inte har haft tillgång till sådana handlingar som har varit av avgörande betydelse för kommissionens helhetsbedömning av situationen. Enligt sökanden visade det sig dessutom att vissa av de handlingar som den fått tillgång till var ofullständiga. Sökandens undersökning av ärendeakten har slutligen inte gjort det möjligt för den att särskilja de handlingar som kommissionen hade ansett vara sekretessbelagda från dem som inte var det och inte heller att urskilja de kriterier som tillämpats i detta avseende.
- 72 Sökanden har härvidlag gjort gällande att den inte fått tillgång till följande handlingar i akten: 1) de fullständiga protokollen från UCLAF:s inspektioner i Turkiet, 2) den samlade skriftväxlingen mellan UCLAF och kommissionen respektive Turkiets ständiga representation och de behöriga myndigheterna i Turkiet, 3) den samlade skriftväxlingen mellan kommissionen och/eller UCLAF och de nationella tullmyndigheterna, i synnerhet de italienska tullmyndigheterna, och 4) protokollen från tullsamarbetskommitténs sammanträden rörande de varucertifikat A.TR.1 som i samband med exporten av fruktjuicekoncentrat och andra varor med ursprung i Turkiet ansetts oriktiga eller falska.
- 73 Sökanden har vidare uppgett i sin replik att den inte har kunnat erhålla upplysningar angående UCLAFS:s inspektion i Turkiet i oktober 1998 till vilken kommissionen hänvisade i skäl 32 i det angripna beslutet. Enligt sökanden framgår det endast av ärendeakten att ett möte mellan UCLAF och Turkiets ständiga representation ägde rum den 13 och den 14 oktober 1998, eftersom detta möte omnämns i en skrivelse

från UCLAF av den 21 oktober 1998. Sökanden har hävdade att den inte heller fått kännedom om de skrivelser av den 1 och den 9 december 1998 som UCLAF sänt till Turkiets ständiga representation och som kommissionen omnämmt i sitt svaromål.

- 74 Sökanden har gjort gällande att de handlingar som den har hänvisat till inte har blott ett eventuellt, utan ett direkt och mycket nära, samband med frågan huruvida de omtvistade varucertifikaten verkligen är falska eller endast oriktiga.
- 75 Sökanden har vidare bestritt riktigheten av kommissionens påstående att den omständigheten att sökandens företrädare skriftligen intygat att han fått kännedom om alla handlingar i ärendet bekräftar att sökanden verkligen har haft tillgång till samtliga handlingar. Sökanden har härvidlag framhållit att detta intyg utgörs av ett standardformulär och att den part som tar del av handlingar inte kan anse sig ha fått full tillgång till handlingarna om parten inte har fått kännedom om samtliga handlingar i ärendet. Sökanden har sålunda anfört att den fick kännedom om nämnda intyg, som omfattade förteckningen över handlingar i ärende REC 10/01 och som var en bilaga till kommissionens svaromål, först när den tog del av nämnda bilaga.
- 76 Sökanden har även gjort gällande att vissa av de handlingar som den fått tillgång till var ofullständiga och att den följaktligen inte har fått tillgång till samtliga handlingar som fogats till nämnda intyg. Sökanden har härvidlag tillbakavisat kommissionens påstående att den kunde ha tagit del av samtliga UCLAF:s rapporter om inspektionen i Turkiet och har hävdade att den har kunnat ta del av endast de handlingar, bestående av två eller tre sidor, som rör undersökningsrapporterna av den 9 och den 23 december 1998.
- 77 Sökanden har i repliken bestritt riktigheten av kommissionens påstående att sökanden i vart fall inte hade rätt att få tillgång till vissa handlingar, däribland UCLAF:s rapporter, eftersom de är sekretessbelagda. Sökanden har gjort gällande att

dessa rapporter inte är sekretessbelagda. Kommissionen har för övrigt inte bevisat att så är fallet. Dessutom har tillgång getts till liknande rapporter i liknande ärenden som varit föremål för behandling vid förstainstansrätten.

- 78 Att rapporterna från utredningarna inte är sekretessbelagda framgår av bestämmelserna i förordning nr 1073/1999. Enligt sökanden följer det av artikel 9.2 i nämnda förordning att sådana rapporter skall utgöra tillåten bevisning i administrativa eller rättsliga förfaranden i den medlemsstat där det visar sig nödvändigt att använda dem, på samma sätt och på samma villkor som administrativa rapporter som upprättas av nationella administrativa inspektörer. Detta borde *a fortiori* även gälla beträffande förfaranden vid gemenskapsdomstolen.
- 79 Slutligen har sökanden hävdatt att den genom skrivelse av den 20 juni 2003 ingett en förnyad ansökan om att få tillgång till handlingar enligt artikel 255 EG efter det att den väckt förevarande talan. Efter kommissionens skriftliga svar av den 10 juli 2003 tog sökanden emellertid inte del av akten, eftersom kommissionen uppgav att denna ansökan endast avsåg handlingar som sökanden redan hade tagit del av, däribland handlingarna rörande UCLAF:s undersökningsrapporter.
- 80 Kommissionen har i huvudsak tillbakavisat sökandens argument.
- 81 Kommissionen har inledningsvis gjort gällande att det angripna beslutet är grundat uteslutande på uppgifter som sökanden har kunnat få tillgång till och som återfanns redan i den skrivelse av den 25 juli 2002 där kommissionen redogjorde för sitt preliminära ställningstagande. Kommissionen har dessutom gjort gällande att sökanden den 6 augusti 2002 fick tillgång till den ärendeakt som legat till grund för

antagandet av det angripna beslutet och att sökanden, genom intyget, uttryckligen har medgett att den har haft tillgång till samtliga handlingar som har ett direkt eller indirekt samband med ärendet. Kommissionen har hävdad att till de handlingar som sökanden fått tillgång till hör UCLAF:s rapporter, den rikhaltiga skriftväxlingen mellan UCLAF och olika turkiska myndigheter liksom skriftväxlingen mellan kommissionen och/eller UCLAF och de nationella tullmyndigheterna.

- 82 Kommissionen har i dupliken tillbakavisat sökandens påstående att den akt till vilken sökanden fick tillgång den 6 augusti 2002 inte innehöll UCLAF:s rapporter, utan endast handlingar som rörde dessa rapporter. De aktuella handlingarna utgör enligt kommissionen verkligen de kortfattade originalhandlingar som UCLAF upprättat den 9 december 1998 (nr 8279) respektive den 23 december 1998 (nr 8673) och är inte endast sammanfattningar.
- 83 Kommissionen har vidare erinrat om att den inte är skyldig att på eget initiativ ge tillgång till samtliga kontextuella handlingar som endast eventuellt har ett samband med det ärende som kommissionen handlägger. Det åligger tvärtom den berörda personen att i förekommande fall ansöka om att få tillgång till dessa handlingar i enlighet med artikel 255 EG.
- 84 De handlingar som sökanden i förevarande fall inte har fått tillgång till är kontextuella handlingar. Kommissionen har betonat att den förnyade ansökan om att få tillgång till handlingar som sökanden ingav den 20 juni 2003, det vill säga efter det att det angripna beslutet antogs, och som bifölls genom skrivelse av den 10 juli 2003, inte kan ha några rättsverkningar. Sökanden vidtog nämligen inte några vidare åtgärder till följd av denna ansökan. Dessutom kan en ansökan som ingetts efter det att det administrativa förfarandet avslutades och samtidigt med att ett mål är anhängigt vid gemenskapsdomstolen a priori inte under några omständigheter innebära att de processuella rättigheterna åsidosattes under det administrativa förfarande som ägde rum innan denna ansökan ingavs.

- 85 Kommissionen har gjort gällande att de aktuella handlingarna i vart fall inte omfattas av rätten att få tillgång till handlingar, eftersom de är sekretessbelagda. I detta hänseende har kommissionen erinrat om att rätten att få tillgång till handlingar inte omfattar sekretessbelagda handlingar, såsom UCLAF:s eller OLAF:s rapporter, kommissionens skriftväxling med tredjestater och protokoll från möten i vilka tredjestater deltagit och inte heller skriftväxling mellan kommissionen och medlemsstaternas myndigheter.
- 86 Kommissionen har vidare ifrågasatt relevansen av sökandens tolkning av artikel 9.2 i förordning nr 1073/1999. Enligt kommissionen avser denna bestämmelse den slutliga rapport som UCLAF skall upprätta i enlighet med artikel 9.1 i nämnda förordning, medan artikel 8 i förordningen rör sekretess och skydd av uppgifter i de handlingar som OLAF upprättar.

2. Förstainstansrättens bedömning

- 87 Förstainstansrätten erinrar inledningsvis om att det, bland annat med hänsyn till det utrymme för skönsmässig bedömning som kommissionen förfogar över när den fattar ett beslut med tillämpning av generalklausulen grundad på skälighet i artikel 239 i tullkodexen, är viktigt att rätten att yttra sig säkerställs i förfaranden om eftergift av importtullar (förstainstansrättens dom av den 10 maj 2001 i de förenade målen T-186/97, T-187/97, T-190/97–T-192/97, T-210/97, T-211/97, T-216/97–T-218/97, T-279/97, T-280/97, T-293/97 och T-147/99, Kaufring m.fl. mot kommissionen, REG 2001, s. II-1337, kallat de förenade målen om de turkiska TV-apparaterna, punkt 152, och av den 27 februari 2003 i mål T-329/00, Bonn Fleisch Ex- und Import mot kommissionen, REG 2003, s. II-287, punkt 45).
- 88 Det skall emellertid även påpekas att principen om rätten till försvar på detta område enbart innebär att den berörda personen skall beredas tillfälle att på ett

ändamålsenligt sätt tillkännage sin ståndpunkt beträffande de omständigheter, inbegripet handlingar, som kommissionen har anfört mot honom för att motivera sitt beslut. Det krävs däremot inte att kommissionen på eget initiativ ger tillgång till samtliga handlingar som eventuellt har ett samband med det ärende som kommissionen handlägger med anledning av en ansökan om eftergift. Om den berörda personen anser att sådana handlingar är relevanta för att visa att det föreligger en särskild situation och/eller för att visa att personen i fråga inte kan tillskrivas klar försumlighet eller bedrägeri, ankommer det på denna att ansöka om att få tillgång till dessa handlingar i enlighet med de bestämmelser som antagits av institutionerna med stöd av artikel 255 EG (förstainstansrättens dom av den 11 juli 2002 i mål T-205/99, *Hyper mot kommissionen*, REG 2002, s. II-3141, punkt 63, och domen i det ovannämnda målet *Bonn Fleisch Ex- und Import mot kommissionen*, punkt 46).

89 Vad gäller det administrativa förfarandet vid eftergift av tull skall det dessutom erinras om att förstainstansrätten tydligt har angett att svaranden är skyldig att ge tillgång till samtliga administrativa icke-konfidentiella handlingar som rör det angripna beslutet endast om den berörda parten begär detta. Om någon sådan begäran inte har gjorts behöver kommissionen följaktligen inte på eget initiativ översända de handlingar som den innehar (förstainstansrättens dom av den 19 februari 1998, i mål T-42/96, *Eyckeler & Malt mot kommissionen*, REG 1998, s. II-401, punkt 81, och av den 17 september 1998 i mål T-50/96, *Primex Produkte Import-Export m.fl. mot kommissionen*, REG 1998, s. II-3773, punkt 64, samt domen i det ovannämnda målet *Bonn Fleisch Ex- und Import mot kommissionen*, punkt 46).

90 Det är mot bakgrund av dessa principer som grunden avseende åsidosättande av rätten till försvar skall prövas.

91 Förstainstansrätten konstaterar inledningsvis att sökanden i sin ansökan uttryckligen har medgett att den har haft tillgång till samtliga handlingar på vilka kommissionen grundade sitt beslut. Emellertid anser den sig inte ha haft tillgång till sådana handlingar som har varit av avgörande betydelse för kommissionens helhetsbedömning av situationen. Sökanden har i detta hänseende hävdatt att de handlingar som den fått tillgång till var ofullständiga. Sökanden har sålunda uppgett att de inte har fått tillgång till UCLAF:s undersökningsrapporter av den 9 och den 23 december 1998 i deras helhet utan endast till "rapporter som rör dessa

rapporter". Likaså har sökanden hävdade att den inte har kunnat ta del av protokollet från gemenskapsinspektionen som ägde rum i oktober 1998 och som omnämns i skäl 32 i det angripna beslutet, och inte heller av UCLAF:s skrivelser av den 1 och den 9 december 1998 som sänts till Turkiets ständiga representation och som kommissionen nämnde i sitt svaromål.

- 92 Det kan härvidlag konstateras att de handlingar som sökanden har hänvisat till inte uttryckligen omnämns i det angripna beslutet. Detta utesluter inte att vissa av dem kan ha legat till grund för detta beslut. Det kan emellertid inte anses att detta är fallet beträffande hela den omfattande skriftväxling till vilken sökanden har hänvisat. Åtminstone en del av dessa handlingar utgör således handlingar som endast har samband med de bakomliggande omständigheterna i ärendet.
- 93 Det kan i synnerhet inte anses att protokollen från tullsamarbetskommitténs sammanträden, rörande de varucertifikat A.TR.1 som i samband med exporten av fruktjuicekoncentrat och andra varor med ursprung i Turkiet ansetts falska eller oriktiga, har legat till grund för det angripna beslutet, vilket inte heller antyds på något sätt i nämnda beslut. Denna bedömning gäller även ett utlåtande från tullmyndigheterna i Ravenna av den 12 juni 1998 som kommissionen omnämnt i sitt svaromål och som sökanden enligt uppgift inte har haft tillgång till.
- 94 Att handlingar som inte har legat till grund för det angripna beslutet eventuellt inte har delgetts saknar under alla omständigheter betydelse, eftersom sådana handlingar hur som helst inte kan ha någon inverkan på det angripna beslutet. Förevarande grund saknar följaktligen verkan och skall lämnas utan avseende i den mån som den avser underlåtenheten att ge tillgång till sådana handlingar.

- 95 Denna bedömning gäller emellertid inte underlåtenheten att ge tillgång till sådana handlingar som legat till grund för kommissionens beslut.
- 96 Det skall vid prövningen av dessa handlingar erinras om att kommissionen genom skrivelse av den 25 juli 2002 underrättade sökanden om sitt preliminära ställningstagande att villkoren för att bevilja eftergift av tull inte var uppfyllda. Det är således utrett att sökanden genom kommissionens skrivelse bereddes tillfälle att innan det angripna beslutet antogs göra en bedömning och tillkännage sin ståndpunkt beträffande de omständigheter som enligt kommissionen motiverade ett avslag på ansökan om eftergift.
- 97 Sökanden har för övrigt inte bestritt detta förhållande men har gjort gällande att principen om rätten till försvar har åsidosatts därför att sökanden inte har getts tillgång till vissa av de handlingar på vilka kommissionen grundat sitt beslut, eller åtminstone därför att dessa handlingar var ofullständiga.
- 98 Det skall emellertid konstateras att sökandens företrädare till följd av kommissionens skrivelse av den 25 juli 2002 tog del av de handlingar som rörde det angripna beslutet i kommissionens lokaler den 6 augusti 2002. Sökandens företrädare undertecknade vid detta tillfälle ett intyg i vilket han uttryckligen bekräftade att han haft tillgång till samtliga handlingar som har ett direkt och indirekt samband med det omtvistade ärendet. En förteckning över alla de handlingar som nämnde företrädare haft tillgång till bifogades dessutom detta intyg.
- 99 I denna förteckning omnämns UCLAF:s inspektionsrapporter av den 9 och den 23 december 1998 vilka har nummer 8279 respektive nummer 8673. Som svar på en skriftlig fråga från förstainstansrätten har kommissionen ingett två rapporter med samma nummer. Vid förhandlingen upplyste kommissionen förstainstansrätten om

att dessa rapporter verkligen var de kortfattade fullständiga rapporterna av den 9 december 1998, rörande den inspektion som ägt rum den 12–15 oktober 1998 (nr 8279), respektive den 23 december 1998, rörande den utredning som ägt rum den 30 november–2 december 1998 (nr 8673), och att någon annan rapport rörande UCLAF:s två inspektioner inte hade upprättats. Förstainstansrätten anser att överensstämmelsen mellan de nummer som anges på rapportens första sida och de nummer som angetts i förteckningen som utgör bilaga till det intyg som sökandens företrädare undertecknat den 6 augusti 2002 visar att sökanden, till skillnad från vad den har hävdats, har fått tillgång till UCLAF:s inspektionsrapporter. Vad gäller sökandens ansökan om att få tillgång till protokollet från gemenskapsinspektionen i oktober 1998, är det tillräckligt att konstatera att något sådant protokoll inte existerar. Såsom kommissionen klargjorde vid förhandlingen är nämligen rapport nr 8279 den enda rapport som upprättades avseende inspektionen den 12–15 oktober 1998. Det förekommer heller inte någon hänvisning till en dylik rapport i det angripna beslutet.

100 Vad vidare gäller UCLAF:s skrivelser av den 1 respektive den 9 december 1998 som sökanden åberopat, skall det för det första konstateras att det i förteckningen av den 6 augusti 2002 över de handlingar som sökanden fått tillgång till hänvisas till UCLAF:s skrivelse nr 8281 av den 9 december 1998 som sänts till Turkiets ständiga representation. Sökanden har således fått tillgång till denna handling. Med avseende på skrivelsen av den 1 december 1998 har kommissionen som svar på en skriftlig fråga från förstainstansrätten för det andra uppgett att den inte existerar och att hänvisningen i kommissionens svaromål till en skrivelse av UCLAF av den 1 december 1998 skett av misstag. Denna uppgift bekräftas genom förteckningen av den 6 augusti 2002 i vilken det beträffande den 1 december 1998 endast omnämns en skrivelse från det turkiska justitieministeriet till UCLAF.

101 Vad gäller den skriftväxling som ägt rum mellan kommissionen och UCLAF respektive de turkiska myndigheterna och medlemsstaternas tullmyndigheter finns det inte anledning att anta att kommissionen grundade det angripna beslutet på andra handlingar än dem som sökanden fick tillgång till den 6 augusti 2002.

102 Sökanden har inte ingett någon ansökan om att få tillgång till andra handlingar i ärendet under det administrativa förfarandet. Vad gäller den ansökan som sökanden ingav efter det att det angripna beslutet antogs och efter det att förevarande talan väcktes skall det konstateras att den inte är relevant för bedömningen av huruvida sökandens rätt till försvar eventuellt har åsidosatts under det administrativa förfarandet och påverkar inte lagenligheten av nämnda beslut. Det skall i vart fall konstateras att kommissionen genom skrivelse av den 10 juli 2003 underrättade sökanden om att denne kunde få tillgång till de aktuella handlingarna i enlighet med den ansökan som ingetts med stöd av artikel 255 EG. Sökanden vidtog emellertid inte några åtgärder med anledning av denna uppmaning.

103 Talan skall följaktligen inte bifallas på den första grunden.

B — Den andra grunden avseende ett åsidosättande av artikel 239 i tullkodexen

104 Förevarande grund sönderfaller i fyra delgrunder. Den första delgrunden rör den oriktiga klassificeringen av varucertifikat A.TR.1 D 437214. Den andra och den tredje delgrunden rör de allvarliga åsidosättanden som sökanden tillskriver de turkiska myndigheterna och kommissionen. Den fjärde delgrunden rör slutligen avsaknaden av uppenbar vårdslöshet hos sökanden och bedömningen av affärs-riskerna.

1. Varucertifikat A.TR.1 D 437214

a) Parternas argument

105 Sökanden har gjort gällande att kommissionen gjorde fel i den omtvistade delen av det angripna beslutet i det att den hänförde varucertifikat A.TR.1 D 437214 till de

varucertifikat som klassificerats som oäkta. Enligt sökanden framgår det av handlingarna i ärendet att detta varucertifikat endast borde ha ansetts vara ogiltigt och att de importtullar som sammanhänger därmed borde ha återbetalats. Ett flertal handlingar i ärendet visar att de turkiska myndigheterna inte har klassificerat varucertifikat D 437214 som oäkta. Enligt sökanden hade den upplyst kommissionen om detta misstag genom skrivelse av den 17 december 2002.

106 Sökanden har för det första gjort gällande att endast skrivelsen från den turkiska tullförvaltningen (Prime Minister, Undersecretariate for Customs) av den 8 mars 1999 som sänts till den italienska tullförvaltningen skulle kunna utgöra stöd för att nämnda varucertifikat är oäkta. Emellertid specificeras inte däri huruvida nämnda varucertifikat är oriktigt eller oäkta utan det anges endast att "det inte har utfärdats eller påtecknats attesterats av det [turkiska] tullkontoret" (was not issued and endorsed by our customs office).

107 För det andra har sökanden gjort gällande att uppgifterna i denna skrivelse dock hade vederlagts av de turkiska myndigheterna, i synnerhet genom skrivelsen från Turkiets ständiga representation av den 22 april 1999 i vilken det klart angavs att det aktuella varucertifikatet "inte var riktigt och inte hade utfärdats enligt gällande föreskrifter" ([was] not correct and [was] not issued according to the rules), det vill säga inte hade utfärdats på ett korrekt sätt.

108 Sökanden har påpekat i repliken att det är klart att orden "not correct" betyder att det aktuella varucertifikatet var oriktigt. Tillägget "not issued according to the rules" kan bara tolkas på ett sätt, nämligen att den turkiska tullmyndigheten har upprättat och utfärdat nämnda varucertifikat i strid med reglerna för varors ursprung i Turkiet. Denna uppfattning stöds av meningen "det ansågs att dessa handlingar utfärdats inom ramen för ett transiteringsförfarande" (it has been understood that these documents had been issued for transit trade), som förekom i nämnda skrivelse. Den turkiska tullmyndigheten har således enligt sökanden medgett att den även hade utfärdat varucertifikat för varor som hänförts till ett transiteringsförfarande, det vill säga för äppeljuicekoncentrat med ursprung i Iran som inte hade bearbetats enligt förfarandet för aktiv förädling i Turkiet.

- 109 För det tredje har sökanden understrukt att två andra varucertifikat, nämligen varucertifikat C 982920 och C 982938, omnämns samtidigt med varucertifikat ATR.1 D 437214 i skrivelsen av den 22 april 1999 från Turkiets ständiga representation. Turkiets ständiga representation hade ansett att dessa varucertifikat "inte [var] korrekta och inte hade utfärdats enligt gällande föreskrifter" ([were] not correct and [were] not issued according to the rules), men hade därvid inte gjort någon åtskillnad mellan dem. Sökanden hade ansökt om återbetalning av den importtull som var hänförlig till dessa båda varucertifikat. De italienska tullmyndigheterna hade funnit att de var ogiltiga och de hade hänförs till de varucertifikat i fråga om vilka återbetalning av importtullar hade beviljats i det angripna beslutet. Enligt sökanden finns det följaktligen inte skäl att göra någon annan rättslig eller faktisk bedömning av varucertifikat D 437214 än av varucertifikat C 982920 och C 982938. Till skillnad från vad kommissionen har hävdad innehöll skrivelsen av den 22 april 1999 inte någon uttrycklig rättelse av skrivelsen av den 8 mars 1999, eftersom det där inte uttryckligen hänvisas till den sistnämnda skrivelsen utan endast till tidigare skrivelser.
- 110 Sökanden har för det fjärde gjort gällande att riktigheten av dess ståndpunkt även bekräftas genom en skrivelse av den 10 augusti 1999 från Turkiets ständiga representation. På sidan 3, punkt X i nämnda skrivelse bekräftas på nytt att de varucertifikat som omnämns i skrivelsen av den 22 april 1999, däribland varucertifikat D 437214, har utfärdats inom ramen för ett transiteringsförfarande avseende äppeljuice som inte hade ursprung i Turkiet. Det anges inte i denna skrivelse att de omnämnda varucertifikaten var oäkta eller falska. Samma bedömning görs i skrivelsen av den 9 december 1998 från UCLAF till Turkiets ständiga representation, eftersom det där anges att varucertifikat A.TR.1 D 437214 var "felaktigt" (not correct).
- 111 Slutligen har sökanden i sin replik tillbakavisat kommissionens uppfattning att skrivelsen från den italienska tullförvaltningen av den 24 mars 2003 bekräftar att det aktuella varucertifikatet är oäkta. Enligt sökanden hänvisade de italienska myndigheterna i denna skrivelse endast till den turkiska tullförvaltningens skrivelse av den 8 mars 1999 men uttalade sig inte över den likaså bifogade skrivelsen av den 22 april 1999 från Turkiets ständiga representation. En skrivelse av den 18 maj 1999 från det italienska finansministeriet, som utgör en bilaga till ärendeakten, rör dessutom sannolikt skrivelsen av den 22 april 1999 från Turkiets ständiga

representation liksom varucertifikat D 437214, och det anges att det rörde sig om ett oriktigt varucertifikat. De italienska tullmyndigheterna hade till och med sänt en ytterligare begäran om förtydliganden till den turkiska tullförvaltningen angående klassificeringen av varucertifikat D 437214. Denna begäran har hittills inte besvarats.

- 112 Kommissionen har inledningsvis understrukit att det i enlighet med de bestämmelser som enligt associeringsavtalet är tillämpliga i förevarande fall är de turkiska myndigheterna som är behöriga att fastställa huruvida de turkiska varucertifikaten är äkta eller ej. Kommissionen har härvidlag erinrat om att förstainstansrätten i domen i det ovannämnda målet Bonn Fleisch Ex- und Import mot kommissionen (punkt 77) slog fast att kommissionen kunde godta de spanska myndigheternas utlåtanden angående dellicensers äkthet och att den inte var skyldig att vidta någon ytterligare utredning. Om kommissionen kan hysa tilltro till utlåtanden från myndigheterna i medlemsstaterna angående äktheten av sådana handlingar, gäller enligt kommissionen detsamma *a fortiori* när det rör sig om myndigheter i en tredjestat, som inte är bunden av EG-fördraget och som inte omfattas av kommissionens befogenheter på området.
- 113 Kommissionen har vidare bestritt riktigheten av sökandens tolkning av de omnämnda skrivelserna och har därvid gjort gällande att det inte kan anses att den har begått något fel, eftersom de turkiska myndigheterna har ansett att det aktuella varucertifikatet är falskt.
- 114 Kommissionen har nämligen gjort gällande att skrivelsen av den 8 mars 1999 från den turkiska tullförvaltningen skall tolkas så att det aktuella varucertifikatet hade ansetts vara falskt därför att det inte hade utfärdats av de turkiska tullmyndigheterna. Enligt kommissionen har de turkiska myndigheterna inte vid något tillfälle eller i någon skrivelse ändrat bedömningen av den 8 mars 1999 att det aktuella varucertifikatet inte hade utfärdats av deras avdelningar.

- 115 Kommissionen har för det första hävdats att Turkiets ständiga representation i sin skrivelse av den 22 april 1999 inte ändrade den tidigare bedömningen att varucertifikatet var falskt utan endast konstaterade att det inte var riktigt och inte hade utfärdats enligt gällande föreskrifter.
- 116 Att nämnda varucertifikat var förfalskat har för det andra bekräftats av UCLAF i skrivelse av den 6 maj 1999 och av den italienska centrala tullförvaltningen i skrivelse av den 18 maj 1999. De italienska tullmyndigheterna hänvisade i sin skrivelse av den 24 januari 2003 till kommissionen till dessa båda skrivelser. Sökanden har underrättats om dessa konstateranden genom skrivelse av den 18 mars 2003.
- 117 För det tredje bekräftade de italienska tullmyndigheterna för kommissionen genom skrivelser av den 7 juni 2002 och den 10 september 2003 likaledes att den turkiska tullförvaltningen hade funnit att varucertifikatet var förfalskat.
- 118 Kommissionen har för det fjärde anfört att den turkiska tullförvaltningen genom skrivelse av den 22 augusti 2003 till den italienska tullförvaltningen på nytt bekräftade sitt ställningstagande av den 8 mars 1999 och uppgav att nämnda varucertifikat var förfalskat. Den turkiska tullförvaltningen preciserade dessutom att den granskare vid den turkiska tullförvaltningen som var behörig på området hade gjort en förnyad granskning av ärendet och kommit till slutsatsen att nämnda varucertifikat var förfalskat.
- 119 Kommissionen har slutligen betonat att sökandens påstående att den turkiska tullförvaltningen även har utfärdat varucertifikat för transithandel saknar betydelse. Enligt kommissionen har sökanden därmed avsett felaktiga varucertifikat som inte behandlas i förevarande förfarande. De felaktiga varucertifikat som sökanden

hänvisat till hade vidare inte utfärdats av de turkiska myndigheterna i syfte att användas vid transithandel utan dessa varucertifikat rörde tvärtom varor som härrörde från transithandel.

b) Förstainstansrättens bedömning

- ¹²⁰ Det framgår av fast rättspraxis att fastställandet av varors ursprung grundas på en befogenhetsfördelning mellan myndigheterna i exportstaten och myndigheterna i importstaten, på så sätt att ursprunget fastställs av myndigheterna i exportstaten, medan kontrollen av hur detta system fungerar säkerställs genom ett samarbete mellan berörda myndigheter. Detta system motiveras av den omständigheten att myndigheterna i exportstaten har de bästa möjligheterna att direkt kontrollera de omständigheter som utgör villkor för ursprunget (domstolens dom av den 14 maj 1996 i de förenade målen C-153/94 och C-204/94, Faroe Seafood m.fl., REG 1996, s. I-2465, punkt 19).
- ¹²¹ Den föreskrivna mekanismen kan endast fungera om tullförvaltningen i importstaten godtar de bedömningar som myndigheterna i exportstaten lagenligen har gjort (domen i de ovannämnda förenade målen Faroe Seafood m.fl.). Det är nödvändigt att tullmyndigheterna i medlemsstaterna godtar dessa beslut för att gemenskapen i sin tur skall kunna begära att myndigheterna i de stater som är parter i frihandelsavtalen skall följa de beslut som fattas av medlemsstaternas tullmyndigheter avseende de varors ursprung som exporteras från gemenskapen till dessa stater (domstolens dom av den 12 juli 1984 i mål 218/83, Les Rapides Savoyards, REG 1984, s. 3105, punkt 27).
- ¹²² För att i förevarande fall avgöra huruvida kommissionen med rätta slog fast att varucertifikat D 437214 är förfalskat, är det nödvändigt att granska skriftväxlingen mellan kommissionen, de italienska tullmyndigheterna och de behöriga turkiska myndigheterna. Det skall härvidlag påpekas att kommissionen, när det gäller den del

av det angripna beslutet som rör de förfalskade varucertifikaten, huvudsakligen grundade sig på skrivelsen av den 8 mars 1999 från de turkiska myndigheterna till tullmyndigheten i Ravenna.

- 123 En förteckning över de 32 varucertifikat, däribland varucertifikat D 437214, som de turkiska myndigheterna hade ansett vara förfalskade utgör bilaga till denna skrivelse. Det skall i detta avseende konstateras att den formulering som de turkiska myndigheternas använt i denna skrivelse, det vill säga "de varucertifikat som anges i bilagan är inte riktiga och har inte utfärdats eller påtecknats av vårt tullkontor" (the certificates that have been listed in annex are not correct and were not issued and endorsed by our customs office), klart visar att de hade funnit att de angivna varucertifikaten var förfalskade.
- 124 Det skall emellertid konstateras att en jämförelse mellan innehållet i skrivelsen av den 8 mars 1999 och innehållet i senare skrivelser från de turkiska myndigheterna ger upphov till oklarheter i fråga om hur varucertifikat D 437214 skall bedömas. I skrivelsen av den 22 april 1999 från Turkiets ständiga representation till UCLAF, som är avfattad på engelska, hänvisas till sex varucertifikat, däribland det som här är aktuellt, och bedömningen gjordes att de "inte var riktiga och inte hade utfärdats enligt gällande föreskrifter" (not correct and ... not issued according to the rules). Enligt nämnda skrivelse hade dessa sex varucertifikat utfärdats för transithandel.
- 125 Skillnaden mellan de slutsatser som det redogjorts för i skrivelsen av den 8 mars 1999 och dem som det redogjorts för i skrivelsen av den 22 april 1999 följer således av tolkningen av uttrycket "not correct ... and not issued according to the rules". Även om formuleringen "not correct" som användes i UCLAF:s skrivelser av den 9 december 1998 inte är avgörande för frågan huruvida det eventuellt föreligger en förfalskning hade detta uttryckssätt inte desto mindre kunnat tolkas så att de aktuella varucertifikaten inte var förfalskade.

- 126 Med hänsyn till föreliggande oklarheter kunde det inte med säkerhet avgöras huruvida varucertifikat D 437214 var förfalskat eller endast oriktigt mot bakgrund av de uppgifter som kommissionen förfogade över innan den antog det angripna beslutet. De argument som kommissionen har framfört på grundval av de italienska myndigheternas skrivelser av den 24 januari 2003 och av den 7 juni 2002 föranleder inte någon annan bedömning.
- 127 I skrivelsen av den 24 januari 2003 hänvisas till två skrivelser, nämligen en skrivelse av den 6 maj 1999 från UCLAF och en skrivelse av den 18 maj 1999 från den centrala tullförvaltningen i Rom. De två sistnämnda skrivelserna grundas på uppgifter i de turkiska myndigheternas skrivelse av den 22 april 1999. Skrivelsen av den 7 juni 2002 innehåller endast en uppräknning av de varucertifikat som ansetts förfalskade och den grundar sig därvid på de turkiska myndigheternas skrivelse av den 8 mars 1999. Några nya uppgifter tillförs inte. Sökanden påpekade för kommissionen genom skrivelse av den 12 november 2001 att det framgick av skrivelsen av den 22 april 1999 från Turkiets ständiga representation att varucertifikat D 437214 borde anses felaktigt och inte förfalskat.
- 128 Av det ovan anförda följer att kommissionen, med hänsyn till de skillnader som påtalats, inte med giltig verkan kunde slå fast att varucertifikat D 437214 var förfalskat innan det angripna beslutet antogs.
- 129 Det skall emellertid påpekas att kommissionen, till följd av en skriftlig begäran från sökanden den 17 december 2002, det vill säga efter det att den angripna rättsakten antogs, på nytt förhörde sig hos de italienska myndigheterna angående hur det aktuella varucertifikatet skall klassificeras. Dessa ansåg det nödvändigt att inhämta ytterligare upplysningar från de turkiska myndigheterna. Genom skrivelse av den 22 augusti 2003 bekräftade de turkiska myndigheterna slutsatserna i deras skrivelse av den 8 mars 1999 och uppgav dessutom att deras tullgranskare hade funnit att det rörde sig om en förfalskning, vilket undanröjde allt tvivel i frågan huruvida varucertifikat D 437214 var förfalskat.

- 130 Det är således först genom bekräftelsen i den sistnämnda skrivelsen som uppgifterna i den administrativa ärendeakten gjorde det möjligt för kommissionen att med säkerhet hävda att det aktuella varucertifikatet var förfalskat. Med hänsyn till ovannämnda omständigheter kunde kommissionen inte med giltig verkan avslå ansökan om återbetalning av den tull som erlagts för varor som omfattades av varucertifikat D 4371214 vid den tidpunkt då det angripna beslutet antogs. Kommissionen borde i stället ha begränsat sig till att skjuta upp nämnda återbetalning.
- 131 Denna omständighet är emellertid inte i sig tillräcklig för att det angripna beslutet skall ogiltigförklaras.
- 132 En sökande har nämligen inte något legitimt intresse av att ett beslut ogiltigförklaras på grund av formfel då beslutets ogiltighet endast kan medföra att ett nytt beslut fattas som är identiskt i sak med det som har ogiltigförklarats (se förstainstansrättens dom av den 3 december 2003 i mål T-16/02, Audi mot harmoniseringsbyrån (TDI), REG 2003, s. II-5167, punkterna 97 och 98, och där angiven rättspraxis). I förevarande fall framgår det av punkt 129 ovan att varucertifikat D 437214 skall anses vara falskt.
- 133 Sökanden har följaktligen inte något legitimt intresse av att det angripna beslutet ogiltigförklaras i viss del i den mån som denna ogiltigförklaring endast kan medföra att ett nytt beslut fattas som är identiskt i sak. Följaktligen saknar denna del av den andra grunden verkan och kan inte leda till talans bifall.

2. *De turkiska myndigheternas åsidosättanden*

134 Sökanden har i huvudsak gjort gällande att de turkiska myndigheterna allvarligt har åsidosatt sina skyldigheter enligt associeringsavtalet och dess kompletterande bestämmelser. De har nämligen inte endast undanhållit sanningen genom att klassificera de 32 omtvistade varucertifikaten som falska utan de har även systematiskt handlat rättsstridigt genom att utfärda varucertifikat för varor som inte har ursprung i Turkiet. Enligt sökanden har den förmånsbehandling som inrättats genom associeringsavtalet missbrukats i syfte att exportera stora mängder varor från tredjeländer till Europeiska unionen med förmånliga tullsatser genom att med hjälp av varucertifikat framställa dem som turkiska varor. Denna policy framgår av den turkiska importens och exportens höga ökningstakt mellan åren 1993 och 1996. De omtvistade varucertifikaten är äkta handlingar som registrerats och utfärdats av tullkontoret i Mersin (Turkiet).

135 Kommissionen har i huvudsak tillbakavisat sökandens argument och har gjort gällande att hela ansökan grundas på påståendet att de 32 omtvistade varucertifikaten inte är förfalskade utan tvärtom har utfärdats av de turkiska tullmyndigheterna i Mersin, vilka har gjort falska uttalanden beträffande dem. Enligt kommissionen kan sökanden emellertid inte förebringa någon som helst bevisning till stöd för detta påstående, vilket dessutom vederläggs genom de turkiska myndigheternas klara och precisa uttalanden.

a) Proven på stämplarna och underskrifterna

Parternas argument

136 Sökanden har gjort gällande att stämplarna och underskrifterna på de omtvistade varucertifikaten visar att de sannolikt har utfärdats och bestyrkts av de turkiska myndigheterna.

- 137 Enligt sökanden har den turkiska centrala tullförvaltningen bekräftat att den har sänt proven på stämplarna till kommissionen, vilka vidarebefordrades till alla nationella tullmyndigheter före år 1995. Till stöd för detta påstående har sökanden anfört att den av det italienska finansministeriet har fått tillstånd att göra fotokopior av fem handlingar, vilka även kommissionen förfogar över, som visar att de turkiska myndigheterna hade sänt kopior på de aktuella proven till de italienska myndigheterna och till kommissionen.
- 138 De italienska myndigheterna, som enligt sökanden alltså hade kopior på originalstämplarna, jämförde dessa med de stämplat och underskrifter som anbringats på de omtvistade varucertifikaten och godtog dem likväl. Kopiorna av de varucertifikat som hade ansetts oäkta eller förfalskade skiljde sig heller inte från andra varucertifikat som hade ansetts riktiga. Avtrycken av de stämplat som använts på varucertifikaten, eller åtminstone på kopiorna, var vidare delvis dåliga och knappt läsbara. Tulltjänstemännen i Mersin har bekräftat för sökanden att de stämplat som de använde var knappt läsbara.
- 139 Sökanden har vidare hävdade att de turkiska myndigheternas skyldighet att till kommissionen sända proven på de stämplat och underskrifter som deras tullkontor använder för att påteckna varutransportcertifikat följer såväl av det system för förmånsbehandling som gäller i förhållande till Republiken Turkiet som av artikel 93 i tillämpningsförfordningen för tullkodexen. I motsats till vad kommissionen anser hänvisas det i artikel 4 i beslut nr 1/96 till artikel 93 i tillämpningsförfordningen för tullkodexen och den förstnämnda artikeln innebär en anpassning av den sistnämnda, eftersom beteckningen formulär A som återfinns där skall ersättas med beteckningen A.TR.1. Det är därför inte nödvändigt att skyldigheten att översända prover uttryckligen anges i associeringsrådets beslut. Det är fel av kommissionen att med avseende på reglerna för ursprung påstå att den hänvisning till associeringsavtalet och till relevanta bestämmelser som antagits av associeringsrådet som görs i artiklarna 27 a och 20.3 d i tullkodexen medför att det inte föreligger en skyldighet att översända nämnda prover.

- 140 Skyldigheten att översända prover gäller inte endast för de varucertifikat som utfärdas enligt den förenklade procedur som föreskrivs i artikel 12.5 i beslut nr 1/96 utan gäller allmänt och utgör grunden för en kontroll av att nämnda varucertifikat är äkta och riktiga. Denna skyldighet följer även av artikel 26 i beslut nr 1/95, i det den avser den fortlöpande förbättringen av förmånsarrangemangen i handeln med jordbruksprodukter.
- 141 Vad gäller kommissionens argument att Republiken Turkiet, som inte är medlem i gemenskapen, har suveräna befogenheter att välja om en sådan skyldighet skall föreskrivas eller ej, har sökanden anförts att det finns flera andra suveräna stater med vilka det inom ramen för samarbetet mellan myndigheter har överenskommit att stämplat och underskrifter skall översändas. Sökanden har som exempel hänvisat till Europa–Medelhavsavtalet som den 21 juni 2000 ingåtts med staten Israel (EGT L 147, s. 1).
- 142 Sökanden har slutligen betonat att om det beträffande varucertifikat som utfärdades enligt allmänna tull- och handelsavtalet 1994 (GATT) föreligger en skyldighet att till kommissionen sända den nationella tullmyndighetens stämplat och underskrifter även inom Europeiska unionen med dess tullunion och gemensamma marknad för jordbruksprodukter, borde detta, *a fortiori*, på grundval av de ovannämnda bestämmelserna gälla i förbindelserna mellan gemenskapen och Republiken Turkiet.
- 143 Kommissionen har inledningsvis hävdats att de turkiska myndigheterna inte var skyldiga att till kommissionen sända prover på de stämplat och underskrifter som användes av deras tullkontor. Artikel 93 i tillämningsföreskrifterna för tullkodexen är enligt kommissionen inte tillämplig i förevarande fall, dels eftersom den endast gäller formulär APR och varucertifikat A, vilka endast rör import av varor från utvecklingsländer, dels eftersom det inte i artikel 20 i tullkodexen anges att den skall vara tillämplig analogt.

¹⁴⁴ Kommissionen har vidare gjort gällande att artikel 28.4 i förordning (EEG) nr 3719/88 av den 16 november 1988 om gemensamma tillämpningsföreskrifter för systemet med import- och exportlicenser och förutfastställelselicenser för jordbruksprodukter (EGT L 331, s. 1; svensk specialutgåva, område 3, volym 27, s. 226), såsom den tolkats i domen i det ovannämnda målet Bonn Fleisch Ex- und Import mot kommissionen, inte heller medför en sådan skyldighet, eftersom förordningens tillämpningsområde begränsas genom artikel 1 i denna förordning. Tullunionen eller associeringsavtalet omnämns nämligen inte i förordningen och omvänt föreskrivs det inte i associeringsrådets beslut eller i gemenskapens förordningar om godkännande av dessa beslut att förordning nr 3719/88 är analogt tillämplig i detta sammanhang.

¹⁴⁵ Kommissionen anser vidare att analogin med Europa–Medelhavsavtalet mellan Europeiska unionen och staten Israel inte medger slutsatsen att artikel 93 i tillämpningsförordningen för tullkodexen är tillämplig. Den uttryckliga ordalydelsen av associeringsavtalet och associeringsrådets beslut utgör hinder för detta.

¹⁴⁶ Dessutom anser kommissionen att sökanden inte har beaktat att ansvaret för att eventuellt kontrollera och fastställa huruvida varucertifikat A.TR.1 inte är äkta enligt associeringsavtalets bestämmelser åligger de behöriga turkiska myndigheterna och inte gemenskapens institutioner. Enligt kommissionen har de turkiska myndigheterna vid flera tillfällen, särskilt i den ovannämnda skrivelsen av den 8 mars 1999, klart uppgett att de 32 omtvistade varucertifikaten inte var äkta därför att de var förfälskade. Sökandens antaganden angående de omtvistade varucertifikatens äkthet saknar således relevans.

¹⁴⁷ Vad slutligen gäller sökandens påståenden att stämplarna är svårläsliga eller att de är utslitna har kommissionen anfört att sökanden har hänvisat till kopior och det betyder inte nödvändigtvis att de stämplar som de turkiska myndigheterna har använt på originalhandlingarna var utslitna eller oläsliga. Även om stämplarna är gamla och svårläsliga medför inte denna omständighet heller på något sätt att de aktuella varucertifikaten ändå har utfärdats av de turkiska myndigheterna.

Förstainstansrättens bedömning

— Inledande synpunkter

¹⁴⁸ Det skall inledningsvis påpekas att det följer av fast rättspraxis att förstainstansrätten i varje enskilt fall måste undersöka de faktiska skyldigheter som åvilar myndigheterna i tredjeland och/eller kommissionen enligt den tillämpliga lagstiftningen för att bedöma om dessa myndigheter respektive kommissionen har underlåtit att fullgöra sina skyldigheter på ett sätt som skulle kunna innebära att det förelåg en särskild situation i den mening som avses i artikel 239 i tullkodexen (domen i det ovannämnda målet *Hyper* mot kommissionen, punkt 117).

¹⁴⁹ Det skall härvidlag påpekas att sökandens argumentering huvudsakligen grundas på uppfattningen att det verkligen är de turkiska myndigheterna som har utfärdat och bestyrkt de omtvistade varucertifikaten. De olika åsidosättanden som de turkiska myndigheterna enligt sökanden kan lastas för utgör därvid indicier på att denna uppfattning är välgrundad. Sökanden har sålunda anfört att det föreligger en särskild situation på grund av samtliga omständigheter i förevarande fall, särskilt de omständigheter som sammanhänger med de brister som sökanden tillskriver de turkiska myndigheterna.

— Prövning i sak

¹⁵⁰ Vad gäller de åsidosättanden rörande stämplarna och underskrifterna som sökanden har tillskrivit de turkiska myndigheterna, skall det påpekas att sökandens påstående att de stämplat och underskrifter som anbringats på de omtvistade varucertifikaten är original saknar relevans. Fastställelsen av huruvida handlingar som myndigheter har utfärdat är original eller förfälskade omfattas av dessa myndigheters exklusiva behörighet, vilket det erinrats om ovan i punkterna 120 och 121. I förevarande fall

har de turkiska myndigheterna slagit fast att de omtvistade varucertifikaten är förfalskade. Även om de originalstämplar som tullmyndigheterna i Mersin förfogade över var svårläsliga saknar det betydelse att de stämplar som anbringats på de omtvistade varucertifikaten likaledes var svårläsliga. Denna slutsats gäller även sökandens argument att kopiorna av de omtvistade varucertifikat som sökanden innehar och icke förfalskade varucertifikat liknade varandra.

- 151 Inte heller kan sökanden vinna framgång med argumentet att de omtvistade varucertifikaten skall anses äkta på grund av att de italienska tullmyndigheterna hade jämfört de prov på stämplar som de förfogade över med de omtvistade varucertifikaten innan de godtog dessa. Det följer nämligen av fast rättspraxis att gäldenären inte kan grunda berättigade förväntningar avseende giltigheten av varucertifikat på att dessa inledningsvis har godtagits av tullmyndigheterna i en medlemsstat, eftersom den uppgift som dessa har inom ramen för det första godtagandet av deklarationerna inte på något sätt utgör hinder för senare kontroller (se domen i det ovannämnda målet *Faroe Seafood m.fl.*, punkt 93, och där angiven rättspraxis).
- 152 Sökanden har således inte genom sina argument i detta avseende visat att det föreligger omständigheter som kan ge upphov till en särskild situation och förstainstansrätten skall därför inte godta dessa argument.

b) De turkiska myndigheternas registrering av varucertifikaten

Parternas argument

- 153 Sökanden har hävdat att de omtvistade varucertifikatens äkthet styrks av att de har registrerats officiellt. Sökanden har i detta hänseende hävdat att tullkontoret i Mersin har ett register innehållande de 32 omtvistade varucertifikatens serie-

nummer. Till stöd för detta påstående har sökanden anfört att dess företrädare har sett dessa register i tullkontoret i Mersin och bett en turkisk tjänsteman tillhandhålla dem en kopia därav. Denne, som inledningsvis var beredd att efterkomma denna begäran, hade efter att ha utsatts för hotelser vägrat att göra detta.

154 Vad gäller de turkiska myndigheternas skyldighet att anteckna numren på varucertifikaten A.TR.1 i tullregistren har sökanden tillbakavisat kommissionens påstående att en sådan skyldighet inte föreskrivs i något beslut av associeringsrådet. Enligt sökanden skall frågan om en sådan registrering regleras i den interna turkiska rättsordningen. Det är så uppenbart att en sådan registrering skall ske att det inte krävs något beslut av associeringsrådet.

155 För en god ömsesidig medverkan krävs likväl inte endast att varucertifikat A.TR.1 registreras utan även att de arkiveras i Turkiet. Sökanden har i detta avseende hänvisat till artikel 7.2 i bilaga 7 till beslut nr 1/95, enligt vilken ansökan om bistånd skall utföras i enlighet med den anmodade avtalsslutande partens lagstiftning. Denna bestämmelse innebär även en skyldighet för de turkiska tullmyndigheterna att registrera de varucertifikat som de utfärdar med återgivande av åtminstone de uppgifter som skall anges i fält 12 i varucertifikat A.TR.1. Registreringen av varucertifikaten, utan vilken det skulle vara helt omöjligt att tillhandahålla upplysningar om huruvida de är äkta och riktiga, utgör enligt sökanden grundvalen för ett samarbete mellan de turkiska myndigheterna och gemenskapsmyndigheterna när det gäller förmånsbehandlingen.

156 I artikel 8.1 i beslut nr 1/96 föreskrivs enligt sökanden dessutom att varucertifikat A. TR.1 skall påtecknas av tullmyndigheterna i den exporterande staten. I bilaga II, punkt II.12 i beslut nr 1/96 föreskrivs att fält 12 skall fyllas i av den behöriga myndigheten. Fält 12 i vart och ett av de 32 omtvistade varucertifikaten A.TR.1 innehåller förutom en stämpel och en underskrift även ett speciellt serienummer under ett precist datum som skall antecknas i den behöriga tullmyndighetens register.

- 157 Sökanden har slutligen gjort gällande att det vid en granskning av de 32 omtvistade varucertifikaten framkommer att de överensstämmer med gällande föreskrivna modeller (artikel 10.2 andra stycket och bilaga 1 till beslut nr 1/96). I nedre vänstra marginalen hänvisas med namn och adress till ett godkänt tryckeri vilket även kan identifieras genom ett märke och ett serienummer. Sökanden har hävdad att kommissionens påstående att förfalskare skulle kunna följa originalcertifikaten så nära som möjligt är en ren spekulation.
- 158 Kommissionen har inledningsvis gjort gällande att det varken i associeringsavtalet eller i associeringsrådets beslut föreskrivs att det skall föras register över tullcertifikat.
- 159 Även om det förekommer sådana register kan man tänka sig att de turkiska tullmyndigheterna utfärdat 32 varucertifikat A.TR.1 till sökanden för andra varupartier än de omtvistade. Det är följaktligen möjligt att förfalskare gjort kopior av 32 äkta varucertifikat som inte rörde de varupartier som levererats till sökanden i syfte att använda dem senare beträffande dessa.
- 160 Kommissionen har slutligen anfört att sökandens påstående att de förfalskade varucertifikaten överensstämmer med gällande föreskrivna modeller är irrelevant, eftersom dessa modeller är allmänt kända. Vad gäller påståendet att de omtvistade varucertifikaten även var försedda med det i Turkiet godkända tryckeriets namn, adress, kännetecken och serienummer har kommissionen gjort gällande att endast ett fåtal av de 32 omtvistade varucertifikaten var försedda med dessa uppgifter och att det är svårt att avgöra huruvida tryckerierna verkligen kan identifieras genom dessa uppgifter eller om det endast rör sig om påhittade uppgifter. Kommissionen har i detta avseende påpekat att även om det antas att det rör sig om uppgifter rörande godkända tryckerier så kan det likväl också antas att ett tillräckligt stort antal äkta varucertifikat härrörande från godkända tryckerier var i omlopp, vilket skulle ha möjliggjort för en förfalskare att tillägna sig ett exemplar eller en kopia för att göra en förfalskning.

Förstainstansrättens bedömning

- 161 Vad gäller de turkiska myndigheternas registrering av varucertifikaten skall det påpekas att det varken i associeringsavtalet eller i dess tillämpningsföreskrifter uttryckligen föreskrivs att sådana register skall föras. I bilaga II, punkt II.12 i beslut nr 1/96 föreskrivs likväl att blankettens nummer skall anges i fält 12 i varucertifikat A.TR.1. Dessutom skall enligt artikel 13 i nämnda beslut vid uppdelning av certifikat särskilt det ursprungliga certifikatets serienummer anges i fält 12 i utdraget. Det är följaktligen möjligt att varucertifikat A.TR.1 registreras av utfärdande myndigheter trots att sökanden inte har förebringat någon bevisning till styrkande av att sådana register förekommer.
- 162 Förstainstansrätten konstaterar likväl att även om det godtas att de nummer som anges i fält 12 i de omtvistade varucertifikaten är införda i de turkiska tullkontorens register så innebär inte det att det rör sig om äkta varucertifikat. Såsom kommissionen med rätta har påpekat ligger det nämligen helt i förfalskarnas intresse att i de förfalskade varucertifikaten använda ett serienummer som motsvarar ett riktigt varucertifikat.
- 163 Sökanden har inte förebringat någon bevisning till styrkande av att de nummer som förekom i dessa register motsvarar de omtvistade varucertifikaten. Sökanden har endast hävdat att dess företrädare har konstaterat att dessa register existerade och har föreslagit att förstainstansrätten skall förlita sig på deras vittnesmål.
- 164 Av detta följer att sökandens argument saknar relevans och därför inte kan godtas.

c) De turkiska tullmyndigheternas medverkan

Parternas argument

¹⁶⁵ Sökanden har hävdad att det skulle ha varit omöjligt att erhålla ett varucertifikat A.TR.1 för de aktuella varorna utan de turkiska tullmyndigheternas medverkan. Missbruk av varucertifikat A.TR.1 har i stor utsträckning förebyggts genom den relevanta lagstiftningen. Nämda varucertifikat skall nämligen inte bara påtecknas av tullmyndigheterna i den exporterande staten, med dithörande registrering, utan dessutom kontrolleras de varor som certifikaten avser för att säkerställa att de verkligen exporteras. Varucertifikat A.TR.1 ställs till exportörens förfogande så snart som exporten har ägt rum och det är endast i undantagsfall som ett varucertifikat kan påtecknas efter det att exporten har ägt rum (se artikel 8.1 i beslut nr 1/96 samt artikel 4.1 i beslut nr 5/72). Genom dessa bestämmelser säkerställs att den behöriga tullmyndigheten, när varucertifikat A.TR.1 har ställts till exportörens förfogande, fortfarande har möjlighet att kontrollera huruvida nämnda varucertifikat överensstämmer med varornas ursprung.

¹⁶⁶ Kommissionen har genmält att sökandens argument angående de turkiska myndigheternas medverkan vid utfärdandet av de omtvistade varucertifikaten saknar relevans. Kommissionen har understrukit att det är ostridigt att det borde vara uteslutet enligt gällande lagstiftning att uppvisa varucertifikat A.TR.1 för varor som inte är av turkiskt ursprung. Att varucertifikat A.TR.1 i förevarande fall har uppvisats för den omtvistade exporten innebär inte att det har förekommit bedrägligt samarbete från de turkiska tullmyndigheternas sida.

Förstainstansrättens bedömning

¹⁶⁷ Vad gäller argumentet rörande de turkiska myndigheternas medverkan, är det tillräckligt att erinra om att de omtvistade varucertifikaten har visat sig vara

förfalskningar. Uppvisandet av handlingar som visar sig vara falska innebär inte i sig att det har förekommit bedrägligt samarbete mellan exportörerna och de tullmyndigheter som utfärdar handlingarna.

168 Det saknas således helt grund för detta argument och det skall därför inte godtas.

d) Åsidosättande av reglerna om administrativt samarbete

Parternas argument

169 Sökanden har inledningsvis gjort gällande att de turkiska myndigheterna har en skyldighet till administrativt samarbete enligt associeringsavtalets tillämpningsföreskrifter. Sökanden har i detta avseende åberopat artikel 15 i beslut nr 1/96 och artikel 26 och bilaga 7 till beslut nr 1/95. Vad gäller kommissionens argument att beslut nr 1/95 och 1/96 var tillämpliga först från och med den 31 december 1995 har sökanden hävdats dels att principen om administrativt samarbete tillämpades redan enligt tidigare beslut, dels att det genom beslut nr 1/95 och 1/96 i detta avseende införs en formell rätt som är tillämplig även med avseende på det förflutna.

170 De turkiska tullmyndigheterna har enligt sökanden åsidosatt sin skyldighet att snabbt och effektivt ge sitt bistånd i utredningen angående varucertifikaten och särskilt sin skyldighet att snabbt lämna upplysningar rörande de omtvistade varucertifikatens äkthet. Dessa åsidosättanden motiverar att det skall anses som mycket sannolikt att nämnda myndigheter har medverkat i deras utfärdande.

171 Sökanden har vidare redogjort för de principer som de turkiska myndigheterna förefaller ha följt för att fastställa att ett varucertifikat A.TR.1 är oriktigt eller falskt. De varucertifikat som rörde fruktjuicekoncentrat med ursprung i tredjeland som bearbetats i Turkiet enligt förfarandet för aktiv förädling och därefter exporterats har sålunda ansetts oriktiga, eftersom de påtecknats på felaktiga grunder. De varucertifikat A.TR.1 som utfärdats för fruktjuicekoncentrat som i Turkiet omfattades av ett förfarande för transithandel (Transit-Trade-Regime) har däremot ansetts falska. Denna åtskillnad kan utläsas i skrivelserna från Turkiets ständiga representation av den 10 juli 1998 och den 1 oktober 1999 som ställts till kommissionen respektive till OLAF, samt i skrivelsen av den 12 oktober 1999 som UCLAF sänt till Guardia di Finanza (organ för bekämpning av ekonomisk brottslighet). Sökandens uppfattning bekräftas av UCLAF:s inspektionsrapport av den 21 december 1998 i vilken det anges att exportörerna inte ensamma hade ansvaret för den uppkomna situationen och att fördjupade undersökningar på kontoret i Mersin var nödvändiga.

172 För att visa att de turkiska myndigheterna underlätit att samarbeta inom ramen för det administrativa samarbetet har sökanden för det första åberopat en skrivelse av den 9 januari 1998 som Turkiets ständiga representation sänt till UCLAF och i vilken de turkiska myndigheterna angav att det för tillfället inte var nödvändigt att UCLAF:s företrädare reste till Turkiet. Sökanden har i detta avseende bestritt kommissionens påstående att denna skrivelse inte rörde export av äppeljuicekoncentrat.

173 Sökanden har, för det andra, gjort gällande att det i den ovan i punkt 41 omnämnda skrivelsen av den 10 juli 1998 från Turkiets ständiga representation inte, i enlighet med anvisningarna i fält 14 i alla varucertifikat A.TR.1, angavs huruvida de 22 varucertifikat som nämndes däri var oäkta eller oriktiga utan det angavs endast att de var "false", vilket omfattar båda alternativen. Sökanden har härvidlag gjort gällande att det, trots att fält 14 i varje varucertifikat A.TR.1 har rubriken "Begäran om kontroll" och fält 15 har rubriken "Resultat av kontroll", inte har uppvisats några handlingar som rör det konkreta svaret på begäran om kontroll av de omtvistade varucertifikaten.

- 174 Sökanden har, för det tredje, understrukit att kommissionen i punkt C i en skrivelse av den 26 augusti 1999 till tullkriminalpolisen i Köln (Tyskland) hade nämnt att OLAF skulle anmoda de turkiska myndigheterna att beträffande varje ogiltigt varucertifikat ange huruvida det rörde sig om en förfalskning eller om ett oriktigt varucertifikat. Sökanden har emellertid anført att den inte vet om denna begäran har framställts.
- 175 Vad gäller de turkiska myndigheternas motstridiga påståenden har sökanden gjort gällande att varucertifikat med identiskt innehåll i vissa fall har ansetts riktiga, i andra fall oriktiga och att varucertifikat som inledningsvis ansetts falska senare har ansetts oriktiga. Den förteckning över handlingar som utgör bilaga till kommissionens svaromål visar att 28 skrivelser har utväxlats med de turkiska myndigheterna under åren 1998 och 1999 utan att de faktiska omständigheterna har kunnat fastställas definitivt, och att skriftväxlingen med Turkiets ständiga representation upphörde år 1999, eftersom de turkiska myndigheterna vägrade att fortsätta samarbetet med kommissionen från och med år 2000.
- 176 Sökanden har som exempel hänvisat till varucertifikat A.TR.1 D 437214 som från att ha ansetts falskt i skrivelsen av den 8 mars 1999 senare har klassificerats som oriktigt.
- 177 Likaledes har de turkiska myndigheterna i tre olika skrivelser mellan den 16 juli och den 27 september 1999 klassificerat varucertifikat A.TR.1 D 412662 som felaktigt, delvis riktigt och slutligen äkta (skrivelser av den 16 juli, den 19 augusti och den 27 september 1999).
- 178 Varucertifikat A.TR.1 D 141591 har dessutom först klassificerats som falskt (skrivelse av den 15 maj 1998), sedan som felaktigt (skrivelse av den 19 augusti 1999), på grund av att de varor som avsågs därmed inte hade ursprung i Turkiet. Enligt sökanden skall varucertifikat A.TR.1 D 141591 jämföras med varucertifikat A.TR.1

C 982920 och C 982938, vilka har ansetts felaktiga och beträffande vilka kommissionen har avstått från att i efterhand utkräva tullavgifterna. Vad gäller kommissionens påstående att tullmyndigheterna i Ravenna i ett utlåtande av den 12 juni 1998 uppgett att varucertifikat A.TR.1 D 141591 var falskt har sökanden genmält att den inte har fått tillgång till denna handling under förfarandet för att få tillgång till handlingarna i ärendet.

179 Tribunale civile e penale i Ravenna har bekräftat att uppgifterna är motstridiga. Sökanden har härvidlag anført att åklagarmyndigheten i Verona (Italien) också lade ner förundersökningen avseende sökanden, eftersom den bland annat konstaterat att kriminalpolisens upprepade framställningar för att erhålla bevisning inte hade besvarats. Enligt sökanden hade behörig åklagare i Verona bitt Guardia di Finanza att ange vilka handlingar, uppgifter och vilken bevisning som låg till grund för slutsatsen att de varucertifikat som utfärdats av de turkiska myndigheterna var materiellt falska men de italienska myndigheterna hade inte erhållit något svar.

180 Den omständigheten att de turkiska myndigheterna har medgett att 17 av de 103 varucertifikat som var föremål för en kontroll — eller 16 om man undantar varucertifikat A.TR.1 D 437214 — var oriktiga innebär dessutom enligt sökanden att dessa myndigheter medvetet påtecknat dem på felaktiga grunder, vilket följaktligen räcker för att ifrågasätta kvaliteten på kontrollen av nämnda varucertifikat liksom riktigheten av de upplysningar som lämnats inom ramen för det administrativa samarbetet.

181 Sökanden har i detta avseende gjort en jämförelse med de ärenden som gav upphov till domen i de ovannämnda förenade målen om de turkiska TV-apparaterna. Till skillnad från vad kommissionen har hävdade har förevarande fall ett nära samband med nämnda mål bland annat på grund av att de turkiska myndigheterna aldrig har vilseletts av utomstående och på grund av att de genom sina motstridiga uttalanden har gjort det omöjligt att fastställa de faktiska omständigheterna.

- 182 Vad gäller kommissionens argument att sökanden försöker skapa förvirring genom att åberopa de turkiska myndigheternas uttalanden angående de varucertifikat som ansetts oriktiga och som inte är föremål för bedömning i förevarande förfarande, har sökanden anfört att den omständigheten att de turkiska myndigheterna har gett motstridiga upplysningar angående andra varucertifikat än de omtvistade varucertifikaten är väsentlig för bedömningen av alla uttalanden från de turkiska myndigheterna, däribland dem som rör de omtvistade varucertifikaten.
- 183 Vad slutligen gäller kommissionens argument att vissa uppgifter från de turkiska myndigheterna endast utgör mellanliggande slutsatser har sökanden gjort gällande att det i bestämmelserna om ömsesidig medverkan inte föreskrivs att preliminära slutsatser eller rapporter skall tillhandahållas.
- 184 Kommissionen har tillbakavisat sökandens påståenden som syftar till att visa att de turkiska myndigheterna på olika sätt har åsidosatt sin skyldighet att samarbeta och har bestritt att de har gjort motstridiga uttalanden.
- 185 Vad gäller skyldigheten att samarbeta har kommissionen, för det första, påpekat att beslut nr 1/95 och 1/96, vilka enligt sökanden utgör grunden för de turkiska myndigheternas skyldighet att på eget initiativ samarbeta, var i kraft först under associeringens slutgiltiga fas och därför inte skall tillämpas i fråga om de omtvistade varucertifikaten som upprättades under övergångsfasen. Beträffande nämnda varucertifikat gäller i detta avseende endast artikel 2.3 i förordning nr 4115/86 och artikel 11 i beslut nr 5/72, vilket såsom redan angetts ovan i punkt 12 ändrades genom beslut nr 1/78.
- 186 Kommissionen har därefter gjort gällande att jämförelsen med domen i de ovannämnda förenade målen om de turkiska TV-apparaterna inte är relevant, eftersom förevarande mål grundas på helt andra faktiska omständigheter. Kommissionen har härvidlag erinrat om att de ärenden som gett upphov till

nämnda dom inte rörde förfalskade varucertifikat utan varucertifikat som utfärdats av de turkiska myndigheterna och som visat sig vara ogiltiga på grund av att de inte uppfyllde lagstiftningens krav. Förstainstansrätten fann i denna dom att de turkiska myndigheterna hade dröjt med att ge upplysningar om situationen, eftersom de genom sitt samarbete skulle ha avslöjat sina egna överträdelser. De turkiska myndigheterna kan i förevarande fall inte vilja dölja sina eventuella överträdelser, eftersom de inte har medverkat i utfärdandet av de omtvistade varucertifikaten. Förstainstansrätten har inte heller på något vis påstått att de turkiska myndigheternas bristande samarbete utgjorde ett starkt indicium på att de medverkat i olaglig verksamhet, vilket sökanden har hävdad.

187 Vad vidare gäller sökandens påstående att de turkiska myndigheterna visste att de på felaktiga grunder utfärdade 16 eller 17 varucertifikat A.TR.1 har kommissionen gjort gällande att det saknar relevans, eftersom nämnda varucertifikat inte är föremål för förevarande förfarande och eftersom den tullavgift som är hänförlig till dem i enlighet med artikel 239 i tullkodexen redan har återbetalats till sökanden. Att de turkiska myndigheterna har medgett att de medvetet på felaktiga grunder utfärdat 16 eller 17 varucertifikat visar tvärtom att de har medverkat i fastställelsen av de faktiska omständigheterna utan att oroa sig för sin prestige, och denna omständighet utgör ett indicium på att deras uttalanden angående de omtvistade varucertifikatens bristande äkthet är trovärdiga.

188 Vad vidare gäller sökandens argument att de turkiska myndigheterna har underlåtit att fylla i fälten 14 och 15 i de omtvistade varucertifikaten har kommissionen gjort gällande att dessa fält endast skall användas vid kontroller av varucertifikatens innehåll, det vill säga av det verkliga ursprunget för de varor som dessa avser. Eftersom de omtvistade varucertifikaten är förfalskningar hade de turkiska myndigheterna inte någon anledning att godkänna dem i efterhand genom att fylla i fälten 14 och 15.

189 Kommissionen har slutligen anfört att den inte delar sökandens uppfattning att de turkiska myndigheternas uttalande i skrivelsen av den 9 januari 1998 till UCLAF, att det inte var nödvändigt att UCLAF genomförde en inspektion i Turkiet, utgör ett indicium på deras delaktighet i olaglig verksamhet. Enligt kommissionen avser denna skrivelse inte kontrollen i efterhand av de omtvistade varucertifikaten, vilken

vid denna tidpunkt ännu inte hade påbörjats. Kommissionen har dessutom påpekat att UCLAF, efter de preliminära ad hoc-utredningarna, genomförde en kontroll i Turkiet i december 1998. Dessa utredningar gjorde det för övrigt möjligt att redan den 8 mars 1999 meddela att de omtvistade varucertifikaten inte var äkta på grund av att de var förfälskade.

190 Kommissionen har gjort gällande att sökandens påståenden att de turkiska myndigheterna gjort motstridiga uttalanden likaså är irrelevanta.

191 Kommissionen har uppgett att den skriftväxling som sökanden har hänvisat till avser varucertifikat som ansetts ogiltiga men ändå äkta och som inte är föremål för förevarande förfarande. Det rör sig vidare om mellanliggande slutsatser som meddelats under utredningens inledande skede och som endast kan gälla tills vidare. De turkiska myndigheterna har inte ändrat bedömningen i skrivelsen av den 8 mars 1999 innebärande att de omtvistade varucertifikaten var falska på grund av att de inte hade utfärdats av dem.

192 Vad särskilt gäller sökandens påståenden rörande varucertifikat nr D 141591 har kommissionen hävdats att de är irrelevanta, eftersom nämnda varucertifikat inte är upptaget i den förteckning över förfälskade varucertifikat som ges i de turkiska myndigheternas skrivelse av den 8 mars 1999 och således inte är föremål för förevarande förfarande. Kommissionen har likväl erinrat om att den i skrivelse av den 3 juni 2002 uttryckligen frågade de italienska tullmyndigheterna om det aktuella varucertifikatet var förfälskat eller endast innehållsmässigt felaktigt. Genom skrivelse av den 6 juni 2002, som sändes till kommissionen genom skrivelse av den 7 juni 2002, underrättade tullmyndigheten i Ravenna sina överordnade i Bologna och Rom om att de turkiska myndigheterna i en promemoria av den 15 maj 1998 hade klassificerat detta varucertifikat som en förfälskning. Att det var en förfälskning

hade även bekräftats av UCLAF, efter en utredning i Ankara i oktober 1998. Tullmyndigheten i Ravenna har dessutom uppgett att sökanden inte hade väckt talan mot den uppbörd av avgifter som var en följd av att det konstaterats att varucertifikaten var falska. Inte heller hade sökanden ingett en ansökan om återbetalning, vilket betydde att den klart erkände att nämnda varucertifikat var en förfalskning.

Förstainstansrättens bedömning

¹⁹³ Förstainstansrätten erinrar om att det i den relevanta lagstiftning som är tillämplig i förevarande fall föreskrivs att de avtalsslutande parterna skall hjälpa varandra för att säkerställa att tullagstiftningen tillämpas korrekt. Den ömsesidiga medverkan syftar bland annat till att säkerställa kontrollen av att varucertifikaten är äkta och riktiga (i fråga om tullunionens övergångsfas, se artikel 2.3 i förordning nr 4115/86 och artikel 11 i beslut nr 5/72, i dess lydelse enligt beslut nr 1/78; i fråga om tullunionens slutgiltiga fas, se artikel 2 i bilaga 7 och artikel 29 i beslut nr 1/95 samt artikel 15 i beslut nr 1/96).

¹⁹⁴ Vad för det första gäller sökandens argument att de turkiska myndigheternas underlåtenhet att snabbt och effektivt ge sitt bistånd i utredningen visar att de medverkat i upprättandet och utfärdandet av falska varucertifikat, skall det konstateras att kontrollen i efterhand av de varucertifikat som rörde sökandens importtransaktioner föranleddes av de turkiska myndigheternas skrivelse av den 15 maj 1998 till tullmyndigheten i Ravenna, vari det uppgavs att varucertifikat D 141591 var falskt. Till följd av denna upptäckt genomförde UCLAF en första utredning i Turkiet mellan den 12 och den 15 oktober 1998, det vill säga knappt fem månader efter det att de turkiska myndigheterna lämnat informationen. En andra utredning genomfördes mellan den 30 november och den 2 december 1998. Det skall härvidlag påpekas att de turkiska myndigheternas bristande samarbete enligt

sökanden framgick av en skrivelse av den 9 januari 1998 från dessa myndigheter i vilken de uppgav att någon utredning av UCLAF inte var nödvändig. Det är klarlagt, för det första, att utredningarna angående de omtvistade varucertifikaten inleddes först efter den 15 maj 1998 och, för det andra, att UCLAF:s inspektioner vidtogs inom rimlig tid efter det att den första förfalskningen hade upptäckts.

195 De turkiska myndigheternas granskning avsåg ett mycket stort antal varucertifikat — hundratals, varav 103 varucertifikat hade företetts av sökanden — men den förteckning över de varucertifikat som dessa myndigheter hade ansett vara förfalskade översändes likväl till tullmyndigheten i Ravenna genom skrivelse av den 8 mars 1999, det vill säga mindre än tre månader efter det att UCLAF:s sista inspektion i Turkiet avslutades.

196 Det skall slutligen påpekas att det skett en omfattande skriftväxling mellan gemenskapsmyndigheterna och de turkiska myndigheterna angående de omtvistade varucertifikaten. Det har inte förebringats någon bevisning till styrkande av sökandens påstående att de turkiska myndigheterna, och särskilt Turkiets ständiga representation, från och med år 2000 vägrade samarbeta med kommissionen. Inte heller medger lydelsen av det beslut av åklagarmyndigheten i Verona varigenom förundersökningen mot sökanden lades ner att denne drar några slutsatser som har betydelse för förevarande fall. Den behörige åklagaren nämner i detta beslut endast svårigheterna att erhålla bevisning, utan att ange vem eller vilka som är orsaken till dessa svårigheter. Det saknas således grund för detta argument och det skall underkännas.

197 Det skall, för det andra, påpekas att sökanden har hävdatt att de turkiska myndigheterna har förhindrat att de faktiska omständigheterna fastställs genom att lämna motstridiga upplysningar angående kontrollen av att varucertifikaten är äkta och riktiga. Sökanden har härvidlag nämnt tre bestämda varucertifikat, nämligen varucertifikat A.TR.1 D 437214, D 141591 och D 412662, vilka enligt sökanden hade klassificerats på olika sätt i de turkiska myndigheternas olika skrivelser.

198 Såsom kommissionen har påpekat är det endast varucertifikat A.TR.1 D 437214 som hör till de omtvistade varucertifikaten. De två andra certifikaten omfattas inte av förevarande förfarande. Sökanden har emellertid grundat sig på eventuella motsägelser rörande de tre aktuella varucertifikaten i syfte att visa att de turkiska myndigheternas kontroll, som avsåg samtliga varucertifikat som företetts, inte var noggrann. Mot bakgrund av att ett förfarande som inte säkerställer kontrollen av varucertifikats äkthet kan utgöra ett allvarligt åsidosättande av de turkiska myndigheternas skyldigheter enligt associeringsavtalet, är det nödvändigt att pröva huruvida sökandens påståenden är relevanta även i fråga om de varucertifikat som inte är tvistiga i förevarande fall.

199 Vad gäller varucertifikat D 141591 framgår det av de skrivelser som ingår i ärendeakten att de turkiska myndigheterna inledningsvis uppgav att det var falskt och senare att det var oriktigt. Det är denna tvetydiga klassificering som föranledde kommissionens begäran om ytterligare upplysningar av den 3 juni 2002. Det framgår av svaret på denna begäran, som getts av de italienska myndigheterna i skrivelse av den 7 juni 2002, att de turkiska myndigheterna senare bekräftade att det aktuella varucertifikatet var förfalskat i skrivelse av den 8 mars 1999, i vilken det redogjordes för slutresultaten av utredningarna i Turkiet. Det framgår dessutom av skrivelsen av den 7 juni 2002 att slutsatsen att nämnda varucertifikat var förfalskat grundas på resultaten av UCLAF:s utredning i Turkiet i oktober 1998. Alla eventuella motstridigheter i fråga om klassificeringen av detta varucertifikat kunde således elimineras i oktober 1998, och från den 8 mars 1999 förelåg inte längre något tvivel om att det var oäkta. Detta varucertifikat ingår inte bland de omtvistade varucertifikaten. Sökanden har nämligen inte väckt talan mot den uppbörd av avgifter som var en följd av att det konstaterats att varucertifikaten var falska. Inte heller har sökanden ingett en ansökan om återbetalning, vilket betydde att den underförstått medgav att nämnda varucertifikat var en förfalskning.

200 Vad gäller varucertifikat D 412662 skall det konstateras att de turkiska myndigheterna i skrivelse av den 16 juli 1999 bedömde att det var oriktigt, på grund av att de varor som avsågs därmed inte hade ursprung i Turkiet. Genom skrivelse av den 10 augusti 1999 underrättade de turkiska myndigheterna OLAF om

att de hade begått ett misstag och att det aktuella varucertifikatet skulle anses oriktigt i vissa delar, eftersom endast en del av de varor som certifikatet avsåg inte hade ursprung i Turkiet. Det sistnämnda konstaterandet bekräftades i en skrivelse av den 19 augusti 1999 till tullmyndigheten i Ravenna. Det framgår av de tre ovannämnda skrivelserna att de turkiska myndigheterna inte har lämnat motsägelsefulla upplysningar under det administrativa samarbetet med gemenskapsmyndigheterna, utan att de endast har kompletterat och delvis ändrat innehållet i den ursprungliga skrivelsen av den 16 juli 1999.

201 Den motsägelse som sökanden har konstaterat kan härledas till en senare skrivelse av den 27 september 1999 till sökandens moderbolag, Steinhauser, i vilken de turkiska myndigheterna uppgav att varucertifikat D 411262 är riktigt. Det skall i detta avseende påpekas att denna skrivelse inte översändes inom ramen för samarbetet mellan tullmyndigheter och således inte innehåller ett officiellt resultat av kontrollen av varucertifikaten. Det är dessutom möjligt att de turkiska myndigheterna inte var särskilt nitiska i sina förbindelser med sökanden och att de underlät att upplysa denne om att det aktuella varucertifikatet var riktigt i vissa delar. Sökanden kunde således inte av detta förhållande dra några slutsatser som har betydelse för förevarande fall. Denna bedömning påverkas inte av den omständigheten att Tribunale civile e penale i Ravenna i dom av den 20 december 2000 hänvisade till den felaktiga bedömning som de turkiska myndigheterna ursprungligen gjort av nämnda varucertifikat.

202 Vad gäller varucertifikat D 437214 framgår det av övervägandena ovan i punkt 120 och följande punkter att det föreföll som om de turkiska myndigheterna vid ett tillfälle ändrade sin ursprungliga bedömning att detta varucertifikat var en förfälskning. Det skall likväl påpekas att denna motsägelse inte framstår som uppenbar med hänsyn till de oklara ordalagen i de turkiska myndigheternas skrivelser. Kommissionen begärde dessutom förtydliganden avseende de tvetydiga upplysningar som de turkiska myndigheterna lämnat. En kontroll i efterhand har bekräftat att den ursprungliga klassificeringen av nämnda varucertifikat utan något som helst tvivel var riktig och att det verkligen rörde sig om en förfälskning.

- 203 Av det ovan anförda följer att de motsägelser som sökanden har gjort gällande inte kan innebära att det förekommit uppenbara oegentligheter vid de turkiska myndigheternas kontroll av varucertifikatens äkthet. De tvetydigheter som framkommit under samarbetet mellan tullmyndigheterna rör nämligen endast två varucertifikat, det vill säga varucertifikat A.TR.1 D 437214 och D 141591. Dessutom har förtydliganden inhämtats i fråga om de tvetydiga uttalandena angående nämnda varucertifikats klassificering, vilken slutligen har kunnat fastställas med säkerhet. De turkiska myndigheternas tvetydiga uttalanden rörde ett mycket litet antal varucertifikat i förhållande till det sammanlagda antalet varucertifikat som kontrollerats. Dessa uttalanden, som därefter förtydligats, kan följaktligen inte i sig anses som tydliga åsidosättanden av den skyldighet till administrativt samarbete som följer av associeringsavtalet och dess tillämpningsföreskrifter. De turkiska myndigheterna har således inte gjort sig skyldiga till några åsidosättanden i detta avseende.
- 204 Vad för det tredje gäller sökandens påstående att de turkiska myndigheterna har underlåtit att fylla i fälten 14 och 15 i varucertifikaten räcker det att påpeka att dessa fält rör kontrollen av varornas verkliga ursprung och deras överensstämmelse med varucertifikatets innehåll. De turkiska myndigheterna som hade funnit att varucertifikaten var förfalskade var inte skyldiga att fylla i fälten 14 och 15, eftersom frågan huruvida varorna överensstämmer med oäkta handlingar per definition inte kan uppstå.
- 205 Det skall slutligen påpekas att sökanden har framfört ett argument varigenom den söker fastställa vilken metod de turkiska myndigheterna tillämpade då de slog fast att vissa varucertifikat var oriktiga medan andra, trots att de var identiska, ansågs förfalskade. Sökanden har inte förebringat någon bevisning till styrkande av detta argument, vilket i avsaknad av bevisning skall underkännas.
- 206 Mot bakgrund av det ovan anförda kan sökanden inte vinna framgång med något av de argument som denne framfört angående de turkiska myndigheternas åsidosättanden av reglerna om administrativt samarbete, eftersom det saknas grund för dessa argument.

e) Ytterligare indicier

Sökandens argument

207 Sökanden har hävdad att andra omständigheter visar att ytterligare åsidosättanden från de turkiska myndigheternas sida medför att det föreligger en särskild situation.

208 Sökanden har, för det första, hävdad att det åsidosättande som individuellt kan läggas tullmyndigheterna i Mersin till last var en följd av de turkiska myndigheternas allmänna och strukturella åsidosättande. Till stöd för dessa påståenden har sökanden inledningsvis anfört att sökandens företrädare Thomas Nothelfer vid ett möte med en ansvarig tjänsteman vid den turkiska centrala tullförvaltningen upplystes om att en brottmålsutredning hade inletts i syfte att kontrollera samtliga varucertifikat. Vad gäller kommissionens argument att den turkiska tullförvaltningens trovärdighet förstärktes genom en sådan brottmålsutredning har sökanden påpekat att detta endast var en av de ursäkter som nämnda förvaltning framfört för att ge intryck av att ha agerat. De utfärdade varucertifikaten hade i verkligheten inte varit föremål för någon brottmålsutredning.

209 Det framgår vidare enligt sökanden av ett annat möte, mellan företrädare för sökanden och Dogran från avdelningen för ekonomiska frågor vid den turkiske premiärministerns kabinett, att Republiken Turkiet huvudsakligen koncentrerade sig på de turkiska företagens ekonomiska utveckling och inte kände till innehållet i eller vikten av reglerna för förmånsbehandling eller för varors ursprung. Denna inställning överensstämmer med de konstateranden som gjordes i de ärenden som gett upphov till domen i de ovannämnda förenade målen om de turkiska TV-apparaterna och det var först senare som UCLAF upplyste de turkiska myndigheterna om vikten av skyldigheten att iaktta reglerna om förmånsbehandling.

Sökanden har i detta avseende i sin replik understrukt att i motsats till vad kommissionen har hävdad så borde den turkiske premiärministerns avdelningar ha känt till villkoren för upprättande av varucertifikat.

- 210 Sökanden har, för det andra, betonat att den via en advokatbyrå i Ankara har ingett en stämningsansökan mot Akman som företräder det turkiska bolaget med samma namn. Åklagarmyndigheten i Mersin avbröt emellertid förfarandet år 2001, och sökandens företrädare har trots upprepade förfrågningar ännu inte informerats om skälen för denna åtgärd. Sökanden antar att det konstaterats att de 32 omtvistade varucertifikaten A.TR.1 hade påtecknats med den turkiska tullförvaltningens stämplor och att Ankara följaktligen anmodade den behöriga åklagarmyndigheten att avsluta förfarandet.
- 211 Sökanden har i sin replik tillbakavisat kommissionens argument att skälet till att brottmålsförfarandet mot Akman avslutades skulle kunna vara att denne inte medverkat i förfalskningarna. Enligt sökanden är det inte säkert att detta brottmålsförfarande verkligen inletts. Sökanden har vidare påpekat att om det skall antas att det gjorts förfalskningar så skulle Akman ha varit den som drog mest nytta av detta. Sökanden har slutligen gjort gällande att det framgår av UCLAF:s inspektionsrapport av den 23 december 1998 att kommissionens tjänstemän samtalat med Bolat från åklagarmyndigheten i Mersin som hade gett dem en kopia av samtliga varucertifikat innehållande Akmans namn. Enligt sökanden har kommissionen inte fått något svar på den begäran om att underrättas om resultatet av utredningarna som den framställde vid detta möte.
- 212 Sökanden har, för det tredje, hävdad att kommissionen verkar ha nått ”gränserna för vad som är möjligt” i sina utredningar i Turkiet angående upprättandet av de omtvistade varucertifikaten. Sökanden har hävdad att UCLAF varken har fått tillgång till tullregistren på tullkontoret i Mersin eller kunnat tala med behöriga tjänstemän.

Skälet till att UCLAF inte har kunnat genomföra en grundligare utredning är enligt sökanden att det då skulle ha framkommit att en stor mängd varor med ursprung i tredjeland, av skäl som är hänförliga till den ekonomiska utvecklingen och med de högsta turkiska politiska instansernas medverkan, hade exporterats från Mersin till gemenskapen med användning av varucertifikat A.TR.1.

213 Kommissionen har tillbakavisat sökandens påståenden med avseende på dess diskussioner med de turkiska myndigheterna. Kommissionen anser att den omständigheten att den centrala tullförvaltningen i Ankara medgett att samtliga varucertifikat A.TR.1 hade varit föremål för en brottmålsutredning stärker trovärdigheten i de slutsatser som dras i den ovannämnda skrivelsen av den 8 mars 1999, att nämnda varucertifikat inte utfärdats av de turkiska tullmyndigheterna. Dessutom anser kommissionen att sökandens påstående att Dogran varken kände till innehållet i eller vikten av reglerna för varors ursprung och för förmånsbehandling också saknar betydelse, eftersom Dogran, som tillhörde avdelningen för ekonomiska frågor vid den turkiske premiärministerns kabinett, inte var skyldig att känna till dem.

214 Kommissionen har vidare understrukt att skälet till att brottmålsförfarandet mot Akman avbröts kanske var att han var i god tro och alltså inte hade medverkat i förfälskningarna. Det är dessutom endast i ett fåtal straffprocesslagar som det föreskrivs en skyldighet att motivera ett beslut att avbryta en brottmålsundersökning för käranden.

215 Vad gäller sökandens påstående att kommissionen och UCLAF på grund av de turkiska myndigheternas underlåtenhet att samarbeta nått "gränserna för vad som är möjligt" har kommissionen erinrat om att dessa myndigheter har samarbetat fullt ut och att UCLAF har kunnat genomföra sina utredningar i Turkiet på ett korrekt sätt utan att konstatera att några oriktiga uppgifter lämnats, vilket framgår av inspektionsrapporterna av den 9 och den 23 december 1998.

Förstainstansrättens bedömning

- 216 Förstainstansrätten påpekar inledningsvis att sökandens påståenden angående dess företrädares samtal med Dogran från avdelningen för ekonomiska frågor vid den turkiske premiärministerns kabinett är irrelevanta. Frågan huruvida en sådan tjänsteman som Dogran kände till innehållet i reglerna om förmånsbehandling och om upprättande av varucertifikat eller ej kan inte ha någon inverkan på omständigheterna i förevarande fall. Sökandens påstående att en tjänsteman vid den turkiska centrala tullförvaltningen uppgett att en brottnålsutredning inletts i syfte att kontrollera varucertifikaten är irrelevant och det styrks inte heller av någon bevisning.
- 217 Förstainstansrätten godtar inte heller sökandens argument rörande beslutet av åklagarmyndigheten i Mersin att avbryta brottnålsförfarandet mot Akman som företräder det turkiska bolaget med samma namn. Även om det visades att sökanden inte informerats om de underliggande skålen för detta beslut kan denna omständighet inte under några förhållanden leda till antagandet att sökandens ståmningsansökan inte ledde till någott resultat på grund av att åklagarmyndigheten i Mersin fick klart för sig att de omtvistade varucertifikaten inte var förfalskningar. Det kan härvid för det första påpekas att detta är en fråga som rör turkisk straffrätt. Sökanden har för det andra inte ens försökt styrka att den i egenskap av kårande enligt tillåmplig turkisk lagstiftning hade rätt att bli informerad om skålen för beslutet att avbryta förfarandet. Sökanden har inte heller förebrågat någon bevisning till styrkande av att de turkiska myndigheterna inte efterkommit en begåran från kommissionen om att underrättas om resultaten av brottnålsutredningarna.
- 218 Vad slutligen gäller sökandens påståande att UCLAF under sina utredningar i Turkiet på olika sätt hindrats av de turkiska myndigheterna skall det påpekas att det inte styrks av någon bevisning. Sökanden har nämligen inte kunnat anföra någon omständighet som gör det möjligt att anta att UCLAF inte har kunnat genomföra en

grundlig utredning, bland annat hos tullförvaltningen i Mersin. Påståendet om bristande samarbete vederläggs för övrigt av inspektionsrapporterna av den 9 och den 23 december 1998 i vilka de turkiska myndigheternas samarbete nämns.

- 219 Mot bakgrund av det ovan anförda finner förstainstansrätten att inte någon av de omständigheter som sökanden åberopat kan anses utgöra ett allvarligt åsidosättande av de turkiska myndigheternas skyldigheter enligt associeringsavtalet och dess tillämpningsföreskrifter.
- 220 Av det ovan anförda följer att talan inte kan vinna bifall på denna del av den andra grunden.

3. Kommissionens åsidosättanden

- 221 Sökanden har i huvudsak hävdatt att kommissionen allvarligt har åsidosatt sina skyldigheter att skydda sökanden och andra berörda importörer. Kommissionens åsidosättanden utgörs av 1) underlåtenheten att övervaka och kontrollera de turkiska myndigheternas tillämpning av förmånsbehandlingen, 2) underlåtenheten att till de nationella tullmyndigheterna sända prover på de stämplor och underskrifter som de turkiska myndigheterna använder, 3) åsidosättandet av skyldigheten att i tid varna importörerna, och 4) en oriktig bedömning av de faktiska omständigheterna vid utredningarna i Turkiet.

a) Underlåtenheten att på ett korrekt sätt kontrollera förmånsbehandlingen

Parternas argument

222 Sökanden har gjort gällande att de turkiska myndigheterna inte förstod reglerna angående varors ursprung. Till stöd för detta påstående har sökanden åberopat de iakttagelser som dess företrädare gjort vid sammanträffanden med de turkiska myndigheterna i Ankara och Mersin. De olika typer av godkännanden som avdelningen för ekonomiska frågor vid den turkiske premiärministerns kabinett beviljade åtföljdes alltid av utfärdandet av ett varucertifikat A.TR.1. I andra fall hade dessutom behöriga turkiska myndigheter påtecknat varucertifikat A.TR.1 utan hänsyn till varornas ursprung, och det var uppenbart att dessa myndigheter inte alls var medvetna om att detta handlande var rättsstridigt. Sökanden har härvidlag gjort en jämförelse med de ärenden som gav upphov till domen i de ovannämnda förenade målen om de turkiska TV-apparaterna i vilka förstainstansrätten slog fast att de behöriga turkiska myndigheterna, under nästan exakt samma period som den som omfattas i förevarande fall, hade åsidosatt tillämplig tullagstiftning i syfte att dra nytta av den framväxande tullunionen med Europeiska gemenskaperna för att gynna den egna ekonomin.

223 Enligt sökanden tillämpas bestämmelserna om upprättande och utfärdande av varucertifikat A.TR.1 nuförtiden i stort sett korrekt och striktare. Denna förändring inträdde emellertid först efter UCLAF:s utredningar i Turkiet och berodde sannolikt också på överläggningarna mellan kommissionen och Turkiet till följd av de ärenden som gett upphov till domen i de ovannämnda förenade målen om de turkiska TV-apparaterna och förevarande ärende.

224 Sökanden har vidare gjort gällande att kommissionen inte har tillsett att de regler som följer av associeringsavtalet iakttas vilket den är skyldig att göra enligt

artikel 211 EG och principen om god förvaltningssed. Kommissionen har en särskild skyldighet när det gäller övervakningen av de avtal om förmånsbehandling och ursprungsavtal som gemenskapen slutit med tredjeländer.

225 Sökanden har understrukit att det i artikel 26 i beslut nr 1/95 uttryckligen föreskrivs att det är nödvändigt att säkerställa att tullunionen fungerar effektivt och att förbättra förmånsbehandlingen. Associeringsrådet självt har åtagit sig att regelbundet granska förbättringarna av denna ordning. Inom ramen för tullunionens bildande är kommissionen vidare i ständig kontakt med behöriga myndigheter i Turkiet via associeringsrådet och gemensamma tullkommittén i vilken kommissionen är företrädd. Dessa organ borde ha som främsta uppgift att säkerställa att bestämmelserna angående varors ursprung hade förståtts, att de införlivades på ett korrekt sätt och ständigt kontrollerades i Turkiet.

226 Sökanden har hävdatt att kommissionen har åsidosatt omsorgsplikten i det att den inte inom skälig tid vände sig till tullsamarbetskommittén i syfte att klarlägga situationen och vidta de åtgärder som skulle säkerställa att den turkiska tullförvaltningen följde associeringsrådets beslut. Sökanden har härvidlag anfört att den inte förstår kommissionens argument att associeringsrådet eller gemensamma tullkommittén endast kunde fatta beslut enhälligt. Eftersom associeringsrådet fattar beslut som de turkiska och europeiska tullförvaltningarna är skyldiga att följa är kommissionens allvarliga åsidosättande för det första en följd av den omständigheten att den, varken i gemensamma tullkommittén eller i Turkiet, inhämtade upplysningar om efterlevnaden av associeringsrådets beslut. Kommissionen utnyttjade, för det andra, inte den möjlighet som erbjöds genom de ärenden som gav upphov till domen i de ovannämnda förenade målen om de turkiska TV-apparaterna, att från år 1993 eller år 1994 skärpa kontrollen av att reglerna om jordbruksprodukters ursprung efterlevdes.

227 Sökanden har tillagt att kommissionens omsorgsplikt var strängare i förhållande till Republiken Turkiet, bland annat på grund av de åsidosättanden från de turkiska myndigheternas sida som tidigare konstaterats i domen i de ovannämnda förenade

målen om de turkiska TV-apparaterna. Sökanden har dessutom påpekat att exporten av turkiska varor till gemenskapen kraftigt ökat under den period då den omtvistade importen ägde rum. Kommissionen borde inte ha godtagit denna avsevärda ökning av exporten utan att kräva dels att prov på de stämplarna och underskrifter som användes ingavs dels att det gjordes en tillräcklig granskning av ursprungsintygen under kontrollförfarandet.

228 Att det under detta kontrollförfarande lämnades motstridiga och falska upplysningar borde dessutom ha föranlett kommissionen att vidta ytterligare kontroller. Denna kontrollskyldighet förstärktes ytterligare på grund av att de turkiska myndigheterna inte använde baksidan av varucertifikat A.TR.1 för att klart ange huruvida certifikaten var giltiga eller ej.

229 Kommissionen har bestritt all analogi med de ärenden som gett upphov till domen i de ovannämnda förenade målen om de turkiska TV-apparaterna. Enligt kommissionen föreligger det nämligen en avsevärd skillnad mellan förevarande fall och nämnda ärenden på grund av att det i förevarande fall har skett en förfalskning av ursprungsintyg som utförts av utomstående utan de turkiska myndigheternas medverkan. De turkiska myndigheternas underlåtenhet att lämna upplysningar eller deras åsidosättanden av gällande regler saknar därför betydelse, eftersom de inte medverkat i förfalskningen av de 32 omtvistade varucertifikaten. Kommissionen anser det likväl nödvändigt att, i syfte att visa att sökandens påstående är felaktigt, redogöra för skillnaderna mellan förevarande fall och de omständigheter som utgör bakgrund till domen i de ovannämnda förenade målen om de turkiska TV-apparaterna.

230 Kommissionen har sålunda uppgett att det i domen i de ovannämnda förenade målen om de turkiska TV-apparaterna (punkt 261) anges att det förflöt mer än 20 år innan de turkiska myndigheterna införlivade bestämmelserna om utjämningsavgift i associeringsavtalet och tilläggsprotokollet med sin rättsordning. Dessutom hade kommissionen inte kontrollerat detta införlivande på ett korrekt sätt. I förevarande fall har de aktuella ursprungsintygen däremot förfalskats utan de turkiska myndigheternas medverkan. I nämnda dom (punkt 262) konstaterade

förstainstansrätten att de relevanta besluten av associeringsrådet inte hade offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*. I förevarande fall har däremot samtliga tillämpliga rättsakter offentliggjorts enligt föreskrifterna. Slutligen (punkt 263) hade kommissionen inte reagerat förrän fyra år efter ett första klagomål angående problem vid tillämpningen av de aktuella bestämmelserna medan kommissionen i förevarande fall utan dröjsmål ingrep mot de turkiska myndigheterna.

231 Kommissionen har vidare gjort gällande att den omfattande skriftväxlingen med de behöriga turkiska myndigheterna liksom den omständigheten att UCLAF genomförde en utredning i Turkiet relativt kort tid efter det att de första misstankarna om förfalskning uppkom ensamma bevisar att kommissionen inte har åsidosatt sina skyldigheter att granska och kontrollera systemet för förmånsbehandling.

232 Kommissionen har understrukt att sökanden inte har beaktat det faktum att det enligt associeringsavtalet och enligt relevanta beslut av associeringsrådet och tullsamarbetskommittén var Republiken Turkiet som var behörig att tillse att reglerna om ursprung efterlevdes i Turkiet. Kommissionen har hävdats att även om den aldrig har gett Republiken Turkiet fullständig handlingsfrihet har den begränsat sig till att inhämta utlåtanden från den turkiska regeringen och, i förekommande fall, utföra kontroller på platsen. Även om associeringsrådet och tullsamarbetskommittén hade varit behöriga på detta område, vilket de inte är, så är de gemensamma organ som endast kan fatta beslut enhälligt (artikel 23.3 i associeringsavtalet) och kommissionen skulle således inte ha kunnat framtvinga något beslut där mot de turkiska representanternas vilja. Samtliga beslut av associeringsrådet har likväl tillämpats och medlemsstaternas tullförvaltningar har genomfört stickprovskontroller. Kommissionen har dessutom hävdats att den regelbundet hade underrättat de turkiska myndigheterna om de problem som uppstod i samband med förmånsbehandlingen och att dessa myndigheter hade klarlagt samtliga omständigheter.

- 233 Vad slutligen gäller sökandens påstående, att de turkiska myndigheternas motstridiga uttalanden angående de omtvistade varucertifikaten motiverade en skärpt kontroll från kommissionens sida, har kommissionen påpekat att detta argument är irrelevant, eftersom det inte har förekommit några motstridiga uttalanden.

Förstainstansrättens bedömning

- 234 Vad gäller det påstådda åsidosättandet i fråga om övervakningen och kontrollen av tillämpningen av associeringsavtalet påpekar förstainstansrätten att kommissionen i enlighet med artikel 211 EG och principen om god förvaltningssed är skyldig att säkerställa en korrekt tillämpning av associeringsavtalet (se domen i de ovannämnda förenade målen om de turkiska TV-apparaterna, punkt 257, och där angiven rättspraxis). Denna skyldighet följer även av associeringsavtalet självt och av de beslut som associeringsrådet antar (domen i de ovannämnda förenade målen om de turkiska TV-apparaterna, punkt 258)
- 235 Sökanden har i förevarande fall inte styrkt att kommissionen inte hade gjort det som krävdes för att säkerställa en korrekt tillämpning av associeringsavtalet.
- 236 Sökandens argument att de turkiska myndigheterna inte förstod reglerna angående ursprunget för de varor som kunde åtnjuta förmånsbehandling är irrelevant, eftersom de omtvistade varucertifikaten inte har utfärdats av nämnda myndigheter. Såsom det framgår av punkt 150 och följande punkter ovan har sökanden nämligen inte ens styrkt att de turkiska myndigheterna medverkat vid upprättandet av nämnda varucertifikat.

- 237 Sökandens argument att kommissionen borde ha skärpt kontrollen av Republiken Turkiets tillämpning av reglerna för upprättande av ursprungsintyg på grund av dels den markanta ökningen av importen av varor från Turkiet, dels de konstateranden som gjorts i de ärenden som gett upphov till domen i de ovannämnda förenade målen om de turkiska TV-apparaterna är likaså irrelevant.
- 238 Sökanden har nämligen åberopat allmänna omständigheter angående de turkiska myndigheternas systematiska åsidosättanden av associeringsavtalet men har inte förebringat någon bevisning till styrkande av dem. Sökanden kan inte heller utifrån förstainstansrättens konstateranden i domen i de ovannämnda förenade målen om de turkiska TV-apparaterna med giltig verkan dra den allmänna slutsatsen att de turkiska myndigheterna genomgående åsidosatte reglerna om ursprung under hela förfarandet för upprättande av varucertifikat. Även om det antas att kommissionen var skyldig att skärpa kontrollen av associeringsavtalets tillämpning skall det påpekas att, såsom framgår av punkt 194 ovan, UCLAF genomförde utredningar i Turkiet redan vid de första indicierna på att varucertifikat förfalskades och att kommissionen följaktligen verkligen tillsåg att associeringsavtalet tillämpades på ett korrekt sätt.
- 239 Sökandens argument rörande kommissionens skyldighet att vända sig till associeringsrådet eller tullsamarbetskommittén, vilken inrättades genom artikel 52 i beslut nr 1/95, är inte relevanta. Enligt artikel 22 i associeringsavtalet är associeringsrådets huvudsakliga uppgift att vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att avtalet fungerar väl och följs av avtalsparterna (domen i de ovannämnda förenade målen om de turkiska TV-apparaterna, punkt 274). Likaledes är tullsamarbetskommitténs uppgift att säkerställa en väl fungerande tullunion bland annat genom att kommittén formulerar rekommendationer till associeringsrådet. Det föreskrivs dessutom i artikel 52.2 i beslut nr 1/95 att de avtalsslutande parterna skall samråda inom kommittén på varje punkt som rör nämnda besluts genomförande och som ger upphov till svårigheter för någon av dem

240 Mot bakgrund av det ovan anförda skall det konstateras att sökanden inte har styrkt att kommissionen har stött på sådana svårigheter under det administrativa samarbete som överenskommits med Republiken Turkiet som motiverar överläggningar i nämnda organ om vilka särskilda åtgärder som skall vidtas för att övervinna dessa svårigheter. Vad särskilt gäller de turkiska myndigheternas tvetydiga uttalanden angående tre varucertifikat är det tillräckligt att påpeka att det framgår av punkt 203 ovan inte blott att dessa uttalanden inte kunde medföra att rättsenligheten i kontrollförfarandet skulle ifrågasättas utan även att de turkiska myndigheterna samarbetade med kommissionen när denna begärde förtydliganden av dem.

241 Sökanden har försökt påvisa att det föreligger en analogi med omständigheterna i de ärenden som gett upphov till domen i de ovannämnda förenade målen om de turkiska TV-apparaterna. Nämnda omständigheter är emellertid inte jämförbara med de omständigheter som är föremål för prövning i förevarande fall. I domen i de ovannämnda förenade målen om de turkiska TV-apparaterna konstaterade förstainstansrätten nämligen att de turkiska myndigheterna hade gjort sig skyldiga till allvarliga åsidosättanden, däribland underlåtenheten att införliva associeringsavtalet, som hade påverkat all export av TV-apparater från Turkiet. Dessa åsidosättanden hade bidragit till oegentligheter i samband med exporten vilka hade försatt exportörerna i en särskild situation i den mening som avses i artikel 239 i tullkodexen (domen i de ovannämnda förenade målen om de turkiska TV-apparaterna, punkterna 255 och 256).

242 Det har i förevarande fall inte styrkts att det i fråga om de omtvistade varucertifikaten förekommit åsidosättanden som har påverkat all export av fruktjuicekoncentrat. Det skall påpekas att de åsidosättanden från de turkiska myndigheternas sida som medför att det föreligger en särskild situation och som det redogjorts för i det angripna beslutet endast rör de varucertifikat, som sökanden företett, och som felaktigt utfärdats av den turkiska tullförvaltningen. Det var med avseende på dessa varucertifikat som kommissionen fann att de behöriga turkiska myndigheterna visste eller borde ha vetat att de varor för vilka de utfärdade ursprungsintyg inte uppfyllde villkoren för förmånsbehandling. Såsom det har konstaterats ovan har de 32 omtvistade varucertifikaten däremot inte upprättats till följd av något åsidosättande från de turkiska myndigheternas sida.

243 Mot bakgrund av det ovan anförda underkänner förstainstansrätten sökandens argument, eftersom det saknas grund för dem.

b) Underlåtenheten att sända prov på stämplarna och underskrifterna

Parternas argument

244 Sökanden har hävdad att kommissionen allvarligt har åsidosatt sina skyldigheter gentemot sådana importörer som sökanden genom att inte till medlemsstaterna, särskilt till den italienska regeringen, sända prov på de stämplat och underskrifter som används av de turkiska exporttullkontoren, särskilt kontoren i Mersin. Sökanden har gjort gällande att kommissionen i enlighet med artikel 93 i tillämpningsförfordningen för tullkodexen, vilken enligt artikel 20 i tullkodexen är tillämplig inom ramen för associeringsavtalet, var skyldig att tillse att den turkiska tullförvaltningen sände dessa prover till kommissionen.

245 Sökanden har i detta hänseende anført att de turkiska myndigheterna har medgett att de är skyldiga att sända nämnda prover till kommissionen och att de har hävdad att de verkligen har sänt åtminstone de stämplat som används i Mersin. Detta åsidosättande var så mycket allvarligare som de officiella stämplat som tullkontoret i Mersin använde var mycket slitna och deras avtryck således mycket svagt. Sökanden har erinrat om att det främst är med hjälp av stämplat och underskrifterna som det kan fastställas, även i gemenskapen, om den turkiska tullförvaltningen har medverkat i upprättandet av de omtvistade varucertifikaten eller ej och att dessa samtidigt skulle underlätta en bättre kontroll av de certifikat som importörerna uppvisar.

246 Det skulle i förevarande fall ha varit lättare för de behöriga italienska tullmyndigheterna att göra jämförelser om kommissionen hade sänt dem prover

på samtliga stämplor och underskrifter som tullkontoret i Mersin använde och om kommissionen hade tillsett att stämplarna förnyades inom utsatt tid. Antingen skulle anmärkningen att det skett förfalskning inte ha framförts eller, om det hade skett förfalskning, så skulle den ha kunnat upptäckas och uppklaras i samband med de första omtvistade importtransaktionerna.

- 247 Kommissionen har begränsat sig till att hävda att Republiken Turkiet inte var skyldig att sända prover på de originalstämplor och underskrifter som användes av tullmyndigheten i Mersin av det skäl som kommissionen redogjort för ovan (se punkt 143 ovan), nämligen att artikel 93 i tillämpningsförfordningen för tullkodexen inte är tillämplig i förevarande fall.

Förstainstansrättens bedömning

- 248 Sökanden har gjort gällande att kommissionen har åsidosatt de skyldigheter som åligger den enligt tillämplig lagstiftning, i det att den inte sände prover på de stämplor och underskrifter som den turkiska tullförvaltningen använde till de italienska tullmyndigheterna. Kommissionen har enligt sökanden därigenom underlättat användningen av förfalskade varucertifikat. Frågan är således huruvida kommissionen var skyldig att inhämta de aktuella provena och därefter sända dem till medlemsstaternas tullmyndigheter.

- 249 Förstainstansrätten konstaterar härvidlag att artikel 93 i tillämpningsförfordningen för tullkodexen, i motsats till vad sökanden har hävdad, inte är tillämplig i förevarande fall. Följaktligen var inte de turkiska myndigheterna enligt denna artikel skyldiga att översända prover på de stämplor och underskrifter som användes av de turkiska tullkontoren och inte heller var kommissionen skyldig att sända dessa prover till medlemsstaterna. Denna slutsats följer av den placering som artikel 93 har i nämnda förordnings systematik. Artikel 93 återfinns nämligen i underavsnitt 3 med rubriken "Metoder för administrativt samarbete", vilket ingår i avsnitt 1 med rubriken "Systemet för allmän förmånsbehandling", vilket i sin tur ingår i kapitlet om ursprung som medför förmånsbehandling av varor. Detta kapitel ingår i

avdelning IV i tillämpningsförfordningen för tullkodexen som rör varors ursprung. Av artikel 67 i tillämpningsförfordningen för tullkodexen jämförd med artikel 93 i denna förfordning framgår att det i den sistnämnda bestämmelsen föreskrivs metoder för administrativt samarbete som skall tillämpas på handel mellan gemenskapen och utvecklingsländer som beviljas förmånsbehandling i tullhänseende. Det skall således konstateras att artikel 93 i tillämpningsförfordningen för tullkodexen inte rör varor med ursprung i Turkiet.

250 När det gäller avtal om förmånsbehandling i tullhänseende som gemenskapen slutit med tredjeländer framgår det dessutom av artikel 20.3 d i tullkodexen jämförd med artikel 27 a i nämnda kodex att reglerna för varors ursprung skall fastställas i nämnda avtal. En sådan förmånsbehandling inrättas genom associeringsavtalet. Det skall påpekas att det varken i associeringsavtalet eller i associeringsrådets beslut med tillämpningsföreskrifter för nämnda avtal föreskrivs att avtalsparterna är skyldiga att sända prov på stämplor och underskrifter till varandra.

251 Vad gäller tullunionens slutgiltiga fas, det vill säga tiden efter den 31 december 1995, föreskrivs i artikel 29 i det ovannämnda beslutet nr 1/95 att ömsesidig medverkan i tullfrågor mellan de avtalsslutande parternas tullmyndigheter skall regleras av bestämmelserna i bilaga 7 som för gemenskapens del täcker de frågor som hör under gemenskapens behörighet. Bestämmelserna i bilaga 7, vilka på ett uttömmande sätt reglerar metoderna för det administrativa samarbetet, innehåller inte någon hänvisning till en eventuell skyldighet att översända prov på stämplor och underskrifter. Det skall vidare påpekas att det i beslut nr 1/96 av tullsamarbetskommittén EG–Turkiet som innehåller tillämpningsföreskrifter för beslut nr 1/95 inte heller föreskrivs någon sådan skyldighet.

252 Detta konstaterande vederläggs inte av sökandens argument att det i artikel 4 i beslut nr 1/96 hänvisas till artikel 93 i tullkodexen. I nämnda artikel 4 fastställs nämligen endast att gemenskapens och Turkiets tullagstiftning är tillämpliga inom

respektive territorium för handeln med varor mellan de båda delarna av tullunionen på de villkor som fastställs i beslut nr 1/96. I kapitel 2 i nämnda beslut som har rubriken "Bestämmelser om det administrativa samarbetet för varors rörlighet" fastställs de materiella och formella villkor som de varucertifikat som utfärdas inom ramen för handeln mellan gemenskapen och Republiken Turkiet skall uppfylla. Det krävs emellertid inte att prov på stämplarna och underskrifter översänds. I artikel 15 i nämnda beslut föreskrivs vidare att kontrollen av att certifikaten är äkta och riktiga äger rum inom ramen för det ömsesidiga bistånd som föreskrivs i artikel 29 och bilaga 7 till i beslut nr 1/95.

253 Det skall slutligen påpekas att den enda situation i vilken det uttryckligen föreskrivs en sådan skyldighet att översända de aktuella proverna rör den förenklade proceduren för utfärdande av certifikat (se artikel 12.5 b i beslut nr 1/96 och artikel 9a.5 b i beslut nr 5/72, i dess lydelse enligt beslut nr 2/94). Enligt tillämpliga bestämmelser skall de varucertifikat som utfärdats enligt den förenklade proceduren innehålla en särskild angivelse härom (se artikel 9a.6 i beslut nr 5/72, i dess lydelse enligt beslut nr 2/94). De omtvistade varucertifikaten innehåller inte någon angivelse om denna förenklade procedur.

254 Vad gäller varor som importerats under tullunionens övergångsfas, det vill säga till och med den 31 december 1995, skall det påpekas att det varken i beslut nr 5/72 eller i beslut nr 4/72 uttryckligen föreskrevs en skyldighet att översända prov på stämplarna och underskrifter.

255 Förstainstansrätten konstaterar således att det under hela den tid varunder de omtvistade importtransaktionerna ägde rum inte förelåg någon skyldighet för Republiken Turkiet eller kommissionen att översända prov på de stämplarna och underskrifter som användes av tullmyndigheterna. Kommissionen kunde därför inte vara skyldig att vidarebefordra de aktuella proverna till medlemsstaternas tullmyndigheter.

- 256 Detta konstaterande vederläggs inte av sökandens argument avseende tillämpligheten av förordning nr 3719/88. Det räcker härvidlag att påpeka att det i artikel 1 i förordning nr 3719/88, som rör förordningens tillämpningsområde, föreskrivs att den är tillämplig på de certifikat som föreskrivs i uttryckligen angivna bestämmelser. Varken associeringsavtalet eller dess tillämpningsföreskrifter anges i denna bestämmelse. Inte heller hänvisas till denna förordning i någon av de relevanta bestämmelser som syftar till att genomföra associeringsavtalet.
- 257 Förstainstansrätten finner att det saknas grund för förevarande anmärkning, eftersom kommissionen inte var skyldig att vidarebefordra provena på stämplat och underskrifter till medlemsstaterna.
- 258 Denna anmärkning är under alla omständigheter likaledes irrelevant på grund av att Republiken Turkiet, såsom kommissionen påpekade vid förhandlingen, frivilligt översände avtrycken av de stämplat som användes för varucertifikat A.TR.1.
- 259 Förstainstansrätten underkänner följaktligen denna anmärkning.

c) Åsidosättandet av skyldigheten att varna importörerna i tid

Parternas argument

- 260 Sökanden har gjort gällande att kommissionen har åsidosatt den skyldighet att varna importörerna i tid som följer av domen i målet De Haan (domstolens dom av den

7 september 1999 i mål C-61/98, De Haan, REG 1999, s. I-5003, punkt 36). Enligt denna rättspraxis är kommissionen skyldig att i tid underrätta importörerna när den får kännedom om oegentligheter vid import av varor från ett tredjeland. Sökanden har medgett att förstainstansrätten i domen i det ovannämnda målet Hyper mot kommissionen (punkt 126) slog fast att det i avsaknad av gemenskapsrättsliga bestämmelser härom inte föreligger någon skyldighet att underrätta importörerna om tvivel angående giltigheten av tulltransaktioner som dessa importörer har genomfört inom ramen för en förmånsbehandling i tullhänseende. Enligt sökanden uppstår likväl en sådan skyldighet när kommissionen erhåller konkreta upplysningar om att reglerna om ursprung inte har efterlevts i ett exportland och detta gäller även om kommissionen inte omedelbart vidtar åtgärder.

261 Europaparlamentet hade redan år 1994 eller år 1995 gjort kommissionen uppmärksam på oegentligheter rörande ursprungsintyg som utfärdats i Turkiet för olika varor, däribland fruktjuicekonserver. Kommissionen reagerade emellertid inte under årtal och vidtog åtgärder beträffande de turkiska TV-apparaterna först efter 20 år (domen i de ovannämnda förenade målen om de turkiska TV-apparaterna, punkterna 261 och 262). Dessa åtgärder vidtogs dessutom först efter det att UCLAF bildats och sedan detta organ genomfört sina första utredningar på platsen.

262 Sökanden har dessutom hävdats att det framgår av innehållet i en skrivelse av den 9 december 1998 från UCLAF till Europeiska gemenskapens koordinationsavdelning i Ankara att kommissionen sannolikt redan år 1993 visste att äppeljuicekoncentrat exporterades till unionen med användning av oriktiga ursprungsintyg. Kommissionen borde i vart fall ha vetat, sedan inspektionsrapporten av år 1993 som framlades avseende de ärenden som gett upphov till domen i de ovannämnda förenade målen om de turkiska TV-apparaterna, att liknande åsidosättanden av reglerna om ursprung begicks vid export från Turkiet av andra varor såsom fruktjuicer.

263 Sökanden har slutligen gjort gällande att kommissionen, i samband med att den sålunda varnade importörerna, var skyldig att göra det möjligt för de nationella

myndigheterna att kontrollera huruvida de varucertifikat som utfärdats av de turkiska myndigheterna var äkta i likhet med vad som nyligen skett avseende import av socker till gemenskapen från Serbien och Montenegro (Meddelande till importörer, EUT C 177, 2003, s. 2).

264 Kommissionen har inledningsvis anfört att den inte alls var skyldig att i tid underrätta importörerna. Kommissionen har i detta avseende erinrat om de principer som förstainstansrätten slog fast i domen i det ovannämnda målet *Hyper mot kommissionen* (punkterna 126–128), enligt vilka det inte finns någon bestämmelse i gemenskapsrätten som innebär en uttrycklig skyldighet för kommissionen att underrätta importörerna när den hyser tvivel angående giltigheten av tulltransaktioner som dessa importörer har genomfört inom ramen för en förmånsbehandling i tullhänseende. Såsom förstainstansrätten enligt kommissionen likaså slog fast i domen i det ovannämnda målet *Hyper mot kommissionen*, är kommissionen skyldig att generellt underrätta gemenskapsimportörer, i enlighet med dess allmänna omsorgsplikt, endast när den hyser allvarliga tvivel om huruvida ett stort antal exporttransaktioner som genomförts inom ramen för en förmånsbehandling i tullhänseende är rättsenliga.

265 Kommissionen har anfört att den, i motsats till vad sökanden har hävdad, inte hyste sådana allvarliga tvivel redan år 1993 och att det var först från och med år 1998, efter det att en utredning inletts, som den förfogade över mer konkret information angående de felaktiga och förfälskade varucertifikaten. Vad gäller påståendet att Europaparlamentet hade underrättat kommissionen har denna påpekat att sökanden inte har varit i stånd att hänvisa till en enda resolution av Europaparlamentet i denna fråga som offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*. Kommissionen har vidare hävdad att frågorna från parlamentet inte syftar till att ge kommissionen upplysningar utan tvärtom till att begära upplysningar från denna institution. Sökanden har heller inte ens påstått att Europaparlamentet hade uttalat sig om en eventuell förfälskning av ursprungsintyg rörande import av äppeljuice från Turkiet.

266 Kommissionen har bestritt all analogi mellan omständigheterna i förevarande fall och de omständigheter som utgör bakgrund till domen i det ovannämnda målet *De*

Haan. Enligt kommissionen kände nämligen i nämnda mål de behöriga nederländska myndigheterna redan till, eller hyste åtminstone starka misstankar om, ett bedrägeri redan innan den tullbehandling som medförde uppbörd av importavgiften ägde rum. I förevarande fall hade däremot de första misstankarna om att ursprungsintygen var oäkta eller ogiltiga uppstått först efter de omtvistade importtransaktionerna. Sökandens import upphörde den 20 november 1997 medan kommissionen och de italienska tullmyndigheterna mottog de första indikationerna på oegentligheter först under år 1998.

²⁶⁷ Kommissionen har dessutom hävdat att även om den i förevarande fall hade varit skyldig att i tid underrätta importörerna så skulle inte underlåtenheten att göra detta ha gett upphov till den skada som sökanden har åberopat, nämligen att tullavgifter skulle betalas, med hänsyn till att sökandens import redan hade upphört vid den tidpunkt då kommissionen skulle ha kunnat börja varna denne. Kommissionen har påpekat att sökandens argument innebär att denne anser att kommissionen allmänt borde ha misstänkt att Republiken Turkiet åsidosatte associeringsavtalet, vilket inte kan vara kommissionens uppgift.

²⁶⁸ Kommissionen har slutligen tillbakavisat analogin med den situation som förelåg avseende importen av socker till gemenskapen från Serbien och Montenegro. Kommissionens underrättelse till importörerna i detta ärende hade nämligen uttryckligen utfärdats på grund av bristerna i det administrativa samarbetet med myndigheterna i Serbien och Montenegro. Detta är inte fallet beträffande de turkiska myndigheterna vilka tvärtom till fullo har samarbetat med kommissionen.

Förstainstansrättens bedömning

²⁶⁹ Sökanden har gjort gällande att kommissionen har åsidosatt sin skyldighet att i tid varna importörerna trots att den hade kännedom om oegentligheter avseende exporten av varor med ursprung i Turkiet.

- 270 Det skall härvidlag erinras om att det av fast rättspraxis följer att det inte finns någon bestämmelse i gemenskapsrätten som innebär en uttrycklig skyldighet för kommissionen att underrätta importörerna när den hyser tvivel angående giltigheten av tulltransaktioner som dessa importörer har genomfört inom ramen för en förmånsbehandling i tullhänseende (domarna i de ovannämnda målen De Haan, punkt 36, och Hyper mot kommissionen, punkt 126).
- 271 Det är riktigt att förstainstansrätten i domen i de ovannämnda förenade målen om de turkiska TV-apparaterna (punkt 268) ansåg att en sådan skyldighet för kommissionen i vissa särskilda fall kunde härledas ur dess allmänna skyldighet att iaktta aktsamhet gentemot de ekonomiska aktörerna. Kommissionen hade nämligen i de ärenden som gav upphov till nämnda dom kännedom eller starka misstankar om att de turkiska myndigheterna hade gjort sig skyldiga till allvarliga åsidosättanden vid tillämpningen av associeringsavtalet (bland annat genom att inte införliva bestämmelserna om utjämningsavgift) och att dessa åsidosättanden påverkade giltigheten av all export av TV-apparater till gemenskapen.
- 272 Det skall emellertid erinras om att det även preciserades i domen i det ovannämnda målet Hyper mot kommissionen att kommissionen är skyldig att underrätta gemenskapsimportörerna generellt, i enlighet med dess allmänna omsorgsplikt, endast när den hyser allvarliga tvivel om huruvida ett stort antal exporttransaktioner som genomförts inom ramen för en förmånsbehandling i tullhänseende är rättsenliga.
- 273 I förevarande fall har sökanden inte bevisat att de turkiska myndigheterna hade gjort sig skyldiga till allvarliga åsidosättanden som påverkade all export av fruktjuice-koncentrat och som bidrog till att falska varucertifikat var i omlopp. Såsom framgår av punkt 242 ovan är det således inte möjligt att göra någon analogi med omständigheterna i de ärenden som gett upphov till domen i de ovannämnda förenade målen om de turkiska TV-apparaterna.

- 274 Det skall dessutom påpekas att kommissionen vid tidpunkten för de omtvistade importtransaktionerna inte kunde hysa allvarliga tvivel angående importen av fruktjuicekoncentrat från Turkiet. Det framgår nämligen av skriftväxlingen mellan kommissionen, de italienska tullmyndigheterna och de turkiska myndigheterna att det var först i slutet av år 1998 sedan de italienska tullmyndigheterna hade upptäckt det första förfalskade varucertifikatet och en utredning inletts som kommissionen fick kännedom om förekomsten av förfalskade varucertifikat. Även om kommissionen hade varit skyldig att underrätta importörerna så snart den började hysa tvivel angående de omtvistade varucertifikatens riktighet, skulle den inte, som den med rätta har påpekat, ha kunnat förhindra den skada som sökanden lidit med hänsyn till att de sista omtvistade importtransaktionerna ägde rum den 20 november 1997.
- 275 Sökanden har inte förebringat någon bevisning till stöd för sitt argument att kommissionen sannolikt redan år 1993 eller år 1994 visste att fruktjuicekoncentrat exporterades från Turkiet med användning av oriktiga varucertifikat och detta argument skall således underkännas.
- 276 Detta gäller även argumentet rörande Europaparlamentets påstådda uppmaning till kommissionen att utreda oegentligheter angående de varucertifikat som Republiken Turkiet utfärdat avseende ett stort antal varor. Detta argument skall underkännas i brist på bevisning.
- 277 Förstainstansrätten godtar inte heller sökandens påstående att kommissionen, sedan inspektionsrapporten av år 1993 som framlades avseende de ärenden som gett upphov till domen i de ovannämnda förenade målen om de turkiska TV-apparaterna, borde ha vetat att liknande åsidosättanden av reglerna om ursprung gjordes vid export från Turkiet av andra varor såsom de som är aktuella i förevarande fall. Sökanden har nämligen för det första inte förebringat någon bevisning till stöd för detta påstående. De omständigheter som UCLAF utredde under nämnda inspektion rörde för det andra inte certifikat som förfalskats av

utomstående utan certifikat som rättsstridigt utfärdats av de turkiska myndigheterna.

278 Sökanden har hävdats att det framgår av innehållet i en skrivelse av den 9 december 1998 från UCLAF till Europeiska gemenskapens koordinationsavdelning i Ankara att kommissionen redan år 1993 visste att äppeljuicekoncentrat exporterades till unionen med användning av oriktiga varucertifikat. Förstainstansrätten konstaterar härvidlag att denna skrivelse, som kommissionen ingav till följd av en skriftlig fråga från rätten, inte innehåller någon sådan uppgift. Kommissionen begärde nämligen i denna skrivelse att all export av fruktjuicekoncentrat som ägt rum mellan år 1993 och år 1998 skulle kontrolleras men angav inte vid vilken tidpunkt som kommissionen fått kännedom om att det förekom oegentligheter.

279 Det skall slutligen påpekas att analogin med kommissionens underrättelse angående importen av socker från Serbien och Montenegro är irrelevant. Denna underrättelse hade sin grund i dels kommissionens befogade tvivel angående förekomsten av omfattande bedrägerier, dels bristerna i det administrativa samarbetet med de behöriga myndigheterna. Sökanden har inte styrkt att omständigheterna i förevarande fall är liknande.

280 Det följer av det ovan anförda att kommissionen inte har åsidosatt sina skyldigheter genom att inte före den omtvistade importen underrätta sökanden om de tvivel som den eventuellt hade angående de omtvistade varucertifikatens riktighet.

281 Det saknas följaktligen grund för förevarande anmärkning och den skall underkännas.

d) Oriktig bedömning av de faktiska omständigheterna vid utredningarna i Turkiet

Parternas argument

282 Sökanden har hävdatt att det framgår av svaromålet att kommissionen antingen inte gjorde en korrekt utredning av de faktiska omständigheterna under inspektionen i december 1998, eller att den inte kunde genomföra en korrekt utredning på grund av de turkiska myndigheternas bristfälliga samarbete, eller att kommissionen vägrar att tillkännage resultaten av denna utredning. Enligt sökanden utgjorde bestämmelserna om ömsesidigt bistånd i artiklarna 3, 6, 7 och 8 i bilaga 7 till beslut nr 1/95 en tillräcklig rättslig grund för att kommissionen genom sin utredning skulle kunna fastställa de faktiska omständigheterna på ett korrekt sätt. Kommissionen har sålunda kunnat fastställa om de omtvistade varucertifikaten hade utfärdats av de turkiska myndigheterna, om de hade registrerats och stämplat av tullkontoret i Mersin samt om en brottmålsutredning hade genomförts avseende eventuella förfalskare. Kommissionen har genom sin underlåtenhet att vidta dessa åtgärder gjort sig skyldig till ett allvarligt åsidosättande.

283 Kommissionen har gjort gällande att den, i motsats till vad sökanden har hävdatt, har granskat och bedömt samtliga relevanta omständigheter på ett korrekt sätt. Sökanden har generellt underlåtit att beakta att Republiken Turkiet inte är medlem av unionen och att kommissionen därför endast har de befogenheter i Turkiet som denna stat uttryckligen har medgett.

Förstainstansrättens bedömning

284 Vad gäller kommissionens påstådda åsidosättanden till följd av att UCLAF inte har genomfört en adekvat utredning i Turkiet räcker det att konstatera att sökanden inte har förebringat någon bevisning till stöd för sin argumentation. UCLAF var inte heller enligt någon tillämplig bestämmelse skyldig att tillämpa de utrednings-

metoder som sökanden har förespråkat. Även om UCLAF inte skulle ha genomfört en uttömmande utredning under inspektionerna i Turkiet har sökanden inte visat att giltigheten av de turkiska myndigheternas kontroll av de omtvistade varucertifikatens riktighet skall ifrågasättas och att en sådan utredning var nödvändig.

285 Det saknas följaktligen grund för sökandens anmärkningar rörande kommissionens åsidosättanden och de skall därför underkännas.

4. *Huruvida sökanden inte har varit uppenbart vårdslös och bedömningen av riskerna*

a) Parternas argument

286 Vad gäller påståendet att sökanden inte har varit uppenbart vårdslös har denne inledningsvis anført att kommissionen i det angripna beslutet (punkterna 53–56) med rätta fann att sökanden var i god tro och att denne visat erforderlig aktsamhet beträffande de varucertifikat A.TR.1 som befunnits vara oriktiga. Detta konstaterande gäller enligt sökanden även beträffande de omtvistade varucertifikaten, eftersom det inte föreligger någon uppenbar skillnad mellan dem och de varucertifikat som ansetts oriktiga. Kommissionen hävdade inte heller, med rätta, i det angripna beslutet att sökanden inte hade handlat försiktigt och aktsamt beträffande de omtvistade varucertifikaten.

287 Sökanden har förnekat att den handlade uppenbart vårdslöst genom att inte försäkra sig om att de omtvistade varucertifikaten som användes i bolagets affärsverksamhet

var äkta och giltiga. Sökanden har härvidlag betonat att den inte förfogade över några uppgifter som gav anledning att frukta att varucertifikat eventuellt hade förfalskats eller som gav anledning att anta att de turkiska myndigheterna utfärdade varucertifikat A.TR.1 för varor som inte hade ursprung i Turkiet. Det var endast efter överläggningar i Turkiet som företrädare för sökanden hållit, och efter den skriftväxling som ägt rum mellan kommissionen och de italienska myndigheterna respektive de turkiska myndigheterna liksom efter studiet av delar av ärendeakten, som sökanden kom till slutsatsen att de turkiska myndigheterna under lång tid allvarligt hade åsidosatt reglerna om ursprungsintyg.

288 Sökanden har dessutom hävdats att de importtransaktioner som genomförts med det turkiska bolaget Akman var normala affärstransaktioner. Det följer av rättspraxis att när import sker i överensstämmelse med handelsbruk så är det kommissionens uppgift att framlägga bevis om importörernas uppenbara vårdslöshet (domarna i det ovannämnda målet Eycheler & Malt mot kommissionen, punkt 159, och i de ovannämnda förenade målen om de turkiska TV-apparaterna, punkt 297).

289 Sökanden har i repliken tillbakavisat kommissionens argument att kommissionen, för det fall förstainstansrätten skulle finna att sökanden befann sig i en särskild situation, på nytt skall ta ställning till frågan huruvida sökanden inte har varit uppenbart vårdslös. Eftersom kommissionen i svaromålet inte har angett sin ståndpunkt i fråga om de subjektiva villkoren för en tillämpning av artikel 239 i tullkodexen får kommissionen enligt sökanden inte åberopa denna omständighet vare sig i förevarande förfarande eller för det fall förstainstansrätten skulle bifalla förevarande talan. Sökanden anser dessutom att om kommissionen i dupliken gör gällande att sökanden har varit uppenbart vårdslös så skall detta argument antingen avvisas eller också skall sökanden ges tillfälle att inkomma med ytterligare yttranden. Varje annan lösning skulle nämligen ge kommissionen en orättmätig fördel.

290 Vad gäller riskbedömningen har sökanden understrukit att det följer av de omständigheter som det redogjorts för att såväl kommissionen som de turkiska

myndigheterna allvarligt har åsidosatt sina skyldigheter och att de därigenom har bidragit till att de varucertifikat som påståtts vara falska men som i verkligheten är oriktiga har påtecknats och utfärdats. Dessa åsidosättanden har gett upphov till en situation som inte längre medför den normala risk som varje importör skall bära utan som tvärtom innebär att det skall anses att sökanden befann sig i en särskild situation i den mening som avses i artikel 239 i tullkodexen.

291 När kommissionen fullgör sina uppgifter enligt artikel 239 i tullkodexen är den dessutom skyldig att dels beakta gemenskapens intresse av att säkerställa att tullbestämmelserna följs, dels beakta det intresse som en importör som har handlat i god tro har av att inte bära skador som överskrider den vanliga affärsrisken (se domarna i det ovannämnda målet Eyckeler & Malt mot kommissionen, punkt 133, och i det ovannämnda målet Hyper mot kommissionen, punkt 95).

292 Kommissionen har inledningsvis gjort gällande att frågan huruvida sökanden har varit aktsam eller vårdslös inte alls behandlas i det avsnitt i det angripna beslutet som avser de omtvistade varucertifikat som befunnits vara förfälskade. Denna fråga var enligt kommissionen inte längre relevant när det hade fastställts att det inte förelåg någon särskild situation i den mening som avses i artikel 239 i tullkodexen jämförd med artikel 905 i tillämpningsförfordningen för tullkodexen. Kommissionen har emellertid betonat att den skall göra en bedömning av de övriga rekvisiten för tillämpningen av artikel 239 i tullkodexen om förstainstansrätten i förevarande fall finner att det föreligger en särskild situation. De avsnitt i det angripna beslutet (skäl 52 och följande skäl) som rör sökandens aktsamhet och goda tro med avseende på de varucertifikat som ansetts oriktiga kan nämligen inte nödvändigtvis tillämpas.

293 Kommissionen har därefter hävdats att sökandens påståenden rörande de turkiska myndigheternas allvarliga åsidosättanden, om de är riktiga, visar att sökanden åsidosatt sin omsorgsplikt eller att denne har handlat uppenbart vårdslöst, vilket utesluter all återbetalning med stöd av artikel 239 i tullkodexen. Om sökanden misstänkte att de turkiska myndigheterna allvarligt åsidosatte reglerna om

ursprungsintyg så borde denne ha förvärvat sig om att de varucertifikat som bolaget använde i sina affärsförbindelser var äkta. Det var emellertid först i april 1999, det vill säga nära två år efter det att den omtvistade importen upphörde, som sökanden inhämtade upplysningar om hur Republiken Turkiet tillämpade bestämmelserna om förmånsbehandling.

- 294 Vad gäller riskbedömningen har kommissionen påpekat att det framgår av dess redogörelse att sökanden har företett förfalskade ursprungsintyg, i vilkas framställning de turkiska myndigheterna inte har medverkat. I enlighet med artikel 904 c i tillämpningsförfordningen för tullkodexen utgör denna situation inte en särskild omständighet i den mening som avses i artikel 239 i tullkodexen utan återspeglar en normal affärsrisk som sökanden borde ha skyddat sig emot. Kommissionen anser följaktligen att sökanden inte har diskriminerats på ett oacceptabelt sätt i förhållande till andra importörer.

b) Förstainstansrättens bedömning

- 295 Kommissionen avlog sökandens ansökan om eftergift av importtullar med motiveringen att "de omständigheter som åberopats ... enligt [kommissionens] uppfattning inte [kunde] ge upphov till en särskild situation i den mening som avses i artikel 239 i förordning ... nr 2913/92 i fråga om den del av ansökan som rör de falska varucertifikaten" (skäl 39 i det angripna beslutet). Såsom kommissionen riktigt har påpekat i sina inlagor tog den inte ställning till frågan huruvida sökanden varit aktksam eller vårdslös i det avsnitt i det angripna beslutet som rör de förfalskade varucertifikaten (skälen 18–41).
- 296 Den del av den andra grunden varigenom det har gjorts gällande att sökanden inte har varit uppenbart vårdslös saknar följaktligen verkan och kan därför inte leda till att talan bifalls (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Bonn Fleisch Ex- und Import mot kommissionen, punkt 69).

297 Av det ovan anförda följer att talan inte skall vinna bifall på den andra grunden.

C — Den tredje grunden avseende ett åsidosättande av artikel 220.2 b i tullkodexen

1. Parternas argument

298 Sökanden har inledningsvis anført att kommissionen i det angripna beslutet (skäl 18 och följande skäl) huvudsakligen bedömde huruvida artikel 220.1 b i tullkodexen var tillämplig och därvid funnit att det inte förelåg något åsidosättande från de turkiska myndigheternas sida varför artikel 220.2 b i tullkodexen inte var tillämplig. Enligt sökanden är kommissionens konstateranden felaktiga, eftersom den turkiska tullförvaltningen mycket väl visste att de 32 omtvistade varucertifikat som påtecknats och registrerats av denna förvaltning var oriktiga.

299 Sökanden har vidare gjort gällande att de överläggningar som har hållits med sökandens företrädare liksom UCLAF:s utredningar i Turkiet visar att de turkiska myndigheterna åtminstone visste eller borde ha vetat att de omtvistade varucertifikaten existerade även om de inte medvetet påtecknats av nämnda myndigheter. Enligt sökanden råder det inte något tvivel om att bolaget var i god tro och att de importtullar som utkrävts i efterhand därför skall återbetalas.

- 300 Kommissionen har inledningsvis hävdade att det av det angripna beslutet framgår att villkoren för att tillämpa artikel 220.2 b i tullkodexen inte var uppfyllda vad gäller de varucertifikat som befunnits vara förfalskade. Något misstag från de turkiska myndigheternas sida har nämligen inte styrkts, eftersom de varken har utfärdat eller undertecknat de omtvistade varucertifikaten vilka tvärtom har förfalskats av utomstående (skälen 18–28 i det angripna beslutet).
- 301 Kommissionen har dessutom gjort gällande att det följer av fast rättspraxis att det faktum att de italienska tullmyndigheterna inledningsvis godtog de förfalskade ursprungsintygen inte i sig utgör ett misstag i den mening som avses i artikel 220.2 b i tullkodexen.
- 302 Slutligen har kommissionen anfört att den anser sig kunna hänvisa till sina tidigare anförda överväganden, eftersom sökanden endast har framfört påståenden som redan har underkänts vid prövningen av den grund som avsåg tillämpningen av artikel 239 i tullkodexen. Kommissionen har härav dragit slutsatsen att villkoren för att tillämpa artikel 220.2 b i tullkodexen inte är uppfyllda och att de omtvistade importtullarna således kunde bokföras i efterhand. Det saknas följaktligen även i detta avseende grund för talan.

2. Förstainstansrättens bedömning

- 303 I enlighet med artikel 220.2 b i tullkodexen skall tre kumulativa villkor vara uppfyllda för att de behöriga myndigheterna skall kunna underlåta att bokföra importtullar i efterhand. Tullarna skall för det första inte ha uppburits på grund av ett misstag från de behöriga myndigheternas sida. Vidare skall det misstag som har begåtts av dessa myndigheter vara sådant att det inte rimligen kunde ha upptäckts av en gäldenär i god tro och slutligen skall denne ha följt bestämmelserna i den gällande lagstiftningen i fråga om tulldeklarationen (se analogt domstolens dom av

den 12 juli 1989 i mål 161/88, Binder, REG 1989, s. 2415, punkterna 15 och 16, av den 27 juni 1991 i mål C-348/89, Mecnarte, REG 1991, s. I-3277, punkt 12, av den 4 maj 1993 i mål C-292/91, Weis, REG 1993, s. I-2219, punkt 14, och domen i de ovannämnda förenade målen Faroe Seafood m.fl., punkt 83, domstolens beslut av den 9 december 1999 i mål C-299/98 P, CPL Imperial 2 och Unifrigo mot kommissionen, REG 1999, s. I-8683, punkt 22, och av den 11 oktober 2001 i mål C-30/00, William Hinton & Sons, REG 2001, s. I-7511, punkterna 68, 69, 71 och 72, samt förstainstansrättens dom av den 5 juni 1996 i mål T-75/95, Günzler Aluminium mot kommissionen, REG 1996, s. II-497, punkt 42).

304 Det skall även påpekas att syftet med artikel 220.2 b i tullkodexen enligt fast rättspraxis är att skydda gäldenärens berättigade förväntningar på att samtliga omständigheter som utgör grund för beslutet huruvida tull skall uppbäras är riktiga. Gäldenärens berättigade förväntningar är emellertid endast förtjänta av det skydd som föreskrivs i nämnda bestämmelse om det är de behöriga myndigheterna själva som har skapat grunden för dennes berättigade förväntningar. Således är det endast de misstag som kan hänföras till de behöriga myndigheternas aktiva handlande och som gäldenären inte rimligen kunde ha upptäckt som kan ge rätt till avstående från uppbörd av tullavgifter i efterhand (domen i det ovannämnda målet Mecnarte, punkterna 19 och 23).

305 Kommissionen fann i det omtvistade avsnittet i det angripna beslutet att villkoren för att tillämpa artikel 220.2 b i tullkodexen inte var uppfyllda på grund av att något aktivt misstag från de behöriga myndigheternas sida inte kunde fastställas (skälen 25–27).

306 Av det ovan anförda framgår att sökanden inte har styrkt att de behöriga myndigheterna genom sitt aktiva handlande hade bidragit till att de varucertifikat som visat sig vara falska upprättades och godkändes.

307 Talan skall följaktligen inte vinna bifall på förevarande grund.

308 Mot bakgrund av det ovan anförda skall talan ogillas i dess helhet.

Yrkandet om åtgärder för processledning och bevisupptagning

309 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall förordna om olika åtgärder för processledning enligt artikel 64.4 och artikel 65 i förstainstansrättens rättegångsregler.

A — Företeende av handlingar ur den administrativa ärendeakten

1. Parternas argument

310 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall anmoda kommissionen att förete samtliga handlingar i den administrativa ärendeakten som sökanden inte anser sig ha fått tillgång till (se ovan punkt 72 och följande punkter).

311 I syfte att styrka de turkiska myndigheternas bristfälliga samarbete, deras åsidosättanden vid tillämpningen av associeringsavtalet och bristerna i kommissionens utredningar, har sökanden bland annat yrkat att UCLAF:s inspektionsrapporter skall företes. I synnerhet har sökanden önskat erhålla UCLAF:s rapport av den 23 december 1998, eller av ett annat datum, rörande arten, innehållet och resultaten av de utredningar som genomförts i Turkiet, särskilt på tullkontoret i Mersin.

- 312 Kommissionen har i huvudsak hävdad att sökanden har fått tillgång till samtliga relevanta handlingar och att detta yrkande är irrelevant.

2. Förstainstansrättens bedömning

- 313 Det framgår av punkt 99 ovan att sökanden fick tillgång till UCLAF:s inspektionsrapporter av den 9 och den 23 december 1998 innan det angripna beslutet antogs. Det skall dessutom påpekas att kommissionen ingav nämnda rapporter som svar på en skriftlig fråga från förstainstansrätten. Förevarande begäran är således utan föremål och skall avslås.

B — Övriga åtgärder för bevisupptagning

1. Parternas argument

- 314 I syfte att visa att det förelåg en skyldighet att översända prov på de stämplarna och underskrifter som användes av den turkiska tullförvaltningen, särskilt avtrycken och underskrifterna från tullkontoret i Mersin, och att de turkiska myndigheterna officiellt sänt dessa prover till kommissionen som därefter vidarebefordrat dem till medlemsstaternas myndigheter, har sökanden yrkat att förstainstansrätten skall anmoda kommissionen och den italienska tullförvaltningen att inge dessa prover liksom de handlingar som utvisar att kopior på de godkända stämplarna och underskrifterna har sänts till behöriga myndigheter i medlemsstaterna.

- 315 I syfte att visa att de 32 omtvistade varucertifikaten A.TR.1 inte är förfälskningar har sökanden yrkat att förstainstansrätten skall förordna att en sakkunnig, till exempel den tyska tullkriminalpolisen i Köln, skall kontrollera originalens äkthet genom att jämföra avtrycken av relevanta originalstämplar och underskrifter.
- 316 Sökanden har härvidlag även yrkat att förstainstansrätten antingen direkt skall anmoda tullmyndigheterna i Ravenna att till den sakkunnige som utsetts sända originalen av de 103 varucertifikat A.TR.1 som nämnts i den skrivelse till den italienska förvaltningen som bifogats ansökan, eller anmoda kommissionen att framställa denna begäran. Sökandens ombud bör också få tillgång till dessa certifikat.
- 317 Sökanden anser att även förstainstansrätten borde, eventuellt via kommissionen, anmoda den turkiska regeringen att sända kopior på de originalcertifikat som den innehar för att jämföra dem med originalen inom ramen för det avtalade administrativa samarbetet.
- 318 I syfte att visa att de omtvistade varucertifikaten är äkta handlingar som har registrerats av tullkontoret i Mersin har sökanden yrkat att förstainstansrätten skall anmoda den turkiska centrala tullförvaltningen att utse en tjänsteman som vid förhandlingen skall uppvisa prover på de stämplat och underskrifter som användes av tullkontoret i Mersin under den omtvistade perioden liksom detta kontors register samt lämna upplysningar i frågan om de omtvistade varucertifikaten är oäkta eller oriktiga.
- 319 Sökanden har i detta avseende åberopat det ömsesidiga bistånd som parterna i associeringsavtalet kommit överens om. Sökanden har bland annat betonat att det följer av artikel 29 i beslut nr 1/95 jämförd med bilaga 7 och artikel 15 i beslut nr 1/96 att gemenskapsmyndigheterna och de turkiska myndigheterna skall bistå

varandra i kontrollen av att varucertifikat A.TR.1 är äkta och riktiga. Enligt sökanden föreskrivs dessutom i artikel 12 i bilaga 7 till beslut nr 1/96 att tjänstemän från en anmodad myndighet skall uppträda som experter eller vittnen vid den andra avtalsslutande partens domstolar samt lägga fram sådana handlingar eller styrkta kopior som kan behövas vid förhandlingarna.

320 Kommissionen anser att sökandens begäran att de omtvistade varucertifikaten skall inges och kontrolleras av en sakkunnig skall avslås, eftersom det endast är de turkiska myndigheterna som är behöriga att bedöma huruvida varucertifikaten är äkta.

321 Begäran om att en turkisk tulltjänsteman skall höras som vittne skall enligt kommissionen avvisas, eftersom den turkiska tullförvaltningen redan har bekräftat sina uttalanden angående de omtvistade varucertifikaten ett flertal gånger.

322 Kommissionen har gjort gällande att yrkandet att handlingar från de register som förts vid tullkontoret i Mersin skall framläggas likaså skall avvisas då det saknar betydelse. Kommissionen har nämligen uppgett att det är möjligt att det har existerat 32 äkta varucertifikat och att dessa har utgjort förfalskarnas mall vid framställningen av de omtvistade varucertifikaten.

2. Förstainstansrättens bedömning

323 Vad gäller den begärda bevisupptagningen följer det av fast rättspraxis att det ankommer på förstainstansrätten att bedöma huruvida åtgärder för bevisupptagning har betydelse för tvistens lösning (förstainstansrättens dom av den 16 maj 2001 i mål T-68/99, Toditec mot kommissionen, REG 2001, s. I-1443, punkt 40).

324 Såsom kommissionen har påpekat har de turkiska myndigheterna klart bekräftat att de omtvistade varucertifikaten var förfälskade. Med hänsyn till de uppgifter som finns i handlingarna i målet och med beaktande av de invändningar som sökanden har framställt är en sådan åtgärd varken relevant eller nödvändig för att avgöra målet. Det saknas därför anledning att vidta sådana åtgärder. Sökandens begäran att de omtvistade varucertifikaten skall företes och kontrolleras av en sakkunnig skall därför avslås.

C — Åberopande av bevisning

1. Parternas argument

325 Till stöd för sina påståenden angående de faktiska omständigheterna har sökanden begärt att Thomas Nothelfer som är anställd vid bolaget Steinhauser skall höras som vittne. Thomas Nothelfer var under den aktuella perioden ansvarig för inköpen av fruktjuicekoncentrat från Turkiet och hade under sin vistelse i Turkiet under den första hälften av april 1999 vid flera tillfällen samtalat med de turkiska myndigheterna. Sökanden har även åberopat uppgifter från professor Gerd Merke som åtföljde Thomas Nothelfer under hans resa till Turkiet.

326 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall höra Thomas Nothelfer som vittne till styrkande av att de omtvistade varucertifikaten är äkta. Enligt denne har behöriga tulltjänstemän i Mersin medgett att de stämplat som användes var knappt läsbara och att den turkiska centrala tullförvaltningen, trots begäran härom, inte hade försett tullkontoret i Mersin med nya stämplat på över ett år.

- 327 Till styrkande av att de omtvistade varucertifikaten registrerats vid tullkontoret i Mersin har sökanden vidare yrkat att förstainstansrätten skall höra Thomas Nothelfer som har sett dessa register. Thomas Nothelfer skulle dessutom kunna intyga att han vid ett samtal med behörig tulltjänsteman i Mersin begärde tillgång till en kopia av de sidor i registret innehållande numren på de 32 varucertifikat A.TR.1 som påståtts vara falska. Tulltjänstemannen gick med på detta men Thomas Nothelfer fick ändå inte någon sådan kopia.
- 328 Till styrkande av att de omtvistade varucertifikaten är äkta handlingar har sökanden dessutom yrkat att Thomas Nothelfer och Gerd Merke skall höras som vittnen. Dessa kan uppge att Thomas Nothelfer vid ett möte med den centrala tullförvaltningen i Ankara angav att samtliga varucertifikat A.TR.1 (oriktiga såväl som falska), enligt de uppgifter som han förfogade över, hade påtecknats och registrerats av tullförvaltningen. Företrädaren för den centrala tullförvaltningen i Ankara hade därvid svarat att en brottmålsutredning hade inletts för att kontrollera dessa handlingar.
- 329 Till styrkande av att de turkiska myndigheterna inte förstod innehållet i eller vikten av reglerna för förmånsbehandling eller för varors ursprung har sökanden yrkat att Thomas Nothelfer och Gerd Merke skall höras som vittnen angående deras samtal med Dogran från avdelningen för ekonomiska frågor vid den turkiske premiärministerns kabinett. Detta vittnesmål styrker enligt sökanden även att UCLAF först sent upplyste de turkiska myndigheterna om vikten av reglerna om förmånsbehandling och om vikten av att de efterlevs.
- 330 Till styrkande av att kommissionen har åsidosatt sin skyldighet att i tid varna importörerna har sökanden åberopat en "upplysning från Europeiska kommissionen och [en] upplysning från Europaparlamentet" vilka rör oegentligheter angående ursprungsintyg för olika varor i Turkiet.

331 Kommissionen anser att den bevisning som åberopats angående de register som förts vid tullkontoret i Mersin saknar betydelse. Det föreskrivs för det första inte i de relevanta avsnitten av associeringsavtalet att sådana register skall föras. För det andra har kommissionen anfört att de turkiska myndigheterna kan ha utfärdat 32 varucertifikat A.TR.1 för andra varupartier än de omtvistade.

332 Vad gäller diskussionerna mellan sökandens företrädare och de turkiska myndigheterna anser kommissionen att dessa stärker trovärdigheten i de uppgifter som nämnda myndigheter lämnat och därför är irrelevanta. Kommissionen anser dessutom att upplysningen från Thomas Nothelfer att vissa av premiärministerns medarbetare inte känner till reglerna om varors ursprung och om förmånsbehandling saknar betydelse. Det väsentliga är nämligen att tullmyndigheterna känner till dessa regler.

2. Förstainstansrättens bedömning

333 Mot bakgrund av vad ovan anförts (se ovan, bland annat punkt 150 och följande punkter, punkt 161 och följande punkter samt punkterna 216 och 276) är den av sökanden åberopade bevisningen irrelevant. Sökandens yrkanden härvidlag skall därför inte bifallas.

Rättegångskostnader

334 Enligt artikel 87.2 i förstainstansrättens rättegångsregler skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Sökanden har tappat målet och skall därför i enlighet med kommissionens yrkande ersätta rättegångskostnaderna.

Mot denna bakgrund beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (femte avdelningen)

följande:

- 1) **Talan ogillas.**
- 2) **Sökanden skall ersätta rättegångskostnaderna.**

Vilaras

Martins Ribeiro

Jürimäe

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 6 februari 2007.

E. Coulon

Justitiesekreterare

M. Vilaras

Ordförande

Innehållsförteckning

Tillämpliga bestämmelser	II - 294
A — Bestämmelserna om förmånsbehandling	II - 294
1. Bestämmelser som var i kraft under övergångsfasen	II - 296
2. Bestämmelser som var i kraft under den slutgiltiga fasen	II - 299
B — Tullagstiftningen	II - 301
1. Bestämmelserna om eftergift av tull	II - 301
2. Bestämmelserna om ursprung	II - 304
C — Bestämmelserna om sekretess för vissa handlingar	II - 306
Bakgrund till målet	II - 309
A — Den omtvistade importen	II - 309
B — Brottmålsförfarandet och det administrativa förfarandet vid de italienska myndigheterna och gemenskapsmyndigheterna	II - 312
C — Varucertifikat D 437214	II - 314
Förfarande och parternas yrkanden	II - 315
Rättslig bedömning	II - 316
A — Den första grunden avseende ett åsidosättande av rätten till försvar	II - 317
1. Parternas argument	II - 317
2. Förstainstansrättens bedömning	II - 321
B — Den andra grunden avseende ett åsidosättande av artikel 239 i tullkodexen ...	II - 326
1. Varucertifikat A.TR.1 D 437214	II - 326
a) Parternas argument	II - 326
b) Förstainstansrättens bedömning	II - 331

2. De turkiska myndigheternas åsidosättanden	II - 335
a) Proven på stämplarna och underskrifterna	II - 335
Parternas argument	II - 335
Förstainstansrättens bedömning	II - 339
— Inledande synpunkter	II - 339
— Prövning i sak	II - 339
b) De turkiska myndigheternas registrering av varucertifikaten	II - 340
Parternas argument	II - 340
Förstainstansrättens bedömning	II - 343
c) De turkiska tullmyndigheternas medverkan	II - 344
Parternas argument	II - 344
Förstainstansrättens bedömning	II - 344
d) Åsidosättande av reglerna om administrativt samarbete	II - 345
Parternas argument	II - 345
Förstainstansrättens bedömning	II - 352
e) Ytterligare indicier	II - 357
Sökandens argument	II - 357
Förstainstansrättens bedömning	II - 360
3. Kommissionens åsidosättanden	II - 361
a) Underlåtenheten att på ett korrekt sätt kontrollera förmånsbehandlingen	II - 362
Parternas argument	II - 362
Förstainstansrättens bedömning	II - 366
b) Underlåtenheten att sända prov på stämplarna och underskrifterna ...	II - 369
Parternas argument	II - 369
Förstainstansrättens bedömning	II - 370
	II - 397

c) Åsidosättandet av skyldigheten att varna importörerna i tid	II - 373
Parternas argument	II - 373
Förstainstansrättens bedömning	II - 376
d) Oriktig bedömning av de faktiska omständigheterna vid utredningarna i Turkiet	II - 380
Parternas argument	II - 380
Förstainstansrättens bedömning	II - 380
4. Huruvida sökanden inte har varit uppenbart vårdslös och bedömningen av riskerna	II - 381
a) Parternas argument	II - 381
b) Förstainstansrättens bedömning	II - 384
C — Den tredje grunden avseende ett åsidosättande av artikel 220.2 b i tullkodexen	II - 385
1. Parternas argument	II - 385
2. Förstainstansrättens bedömning	II - 386
Yrkandet om åtgärder för processledning och bevisupptagning	II - 388
A — Företeende av handlingar ur den administrativa ärendakten	II - 388
1. Parternas argument	II - 388
2. Förstainstansrättens bedömning	II - 389
B — Övriga åtgärder för bevisupptagning	II - 389
1. Parternas argument	II - 389
2. Förstainstansrättens bedömning	II - 391
C — Åberopande av bevisning	II - 392
1. Parternas argument	II - 392
2. Förstainstansrättens bedömning	II - 394
Rättegångskostnader	II - 394